

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா -
உள் நாடு ரூ. 7 8 0
புற நாடு ரூ. 9 8 0

காரியாலயம்:-
வேளாளர் தெரு,
புரையாக்கம், சென்னை

Vol 6]

1933 ஞா ஜனவரி மீ 12

[No. 2

பொருளடக்கம்.

1. தலைப்பகம் (Leader)	21	7. தேவகி (ஒர் காவல்)	
2. தமிழ்ப்பாடம் (எனவெண்பா - கலிநீங்குகாண்டம்)	23	K. இராஜகோபாலன்	31
3. கவித்தொகை—(பாலக்சலி-1) T. A. சனகசபாபதி முதலியார்	25	8. சுரந்து மழை (- அனகம் 1: களம் 1)- (Shakespeare's Tempest)	32
4. சம்மாழ்வார் வைபவம் (4 பத்து-4 தகசம்) K. இராஜகோபாலசாரியார் B.A., B.L.	27	9. மாய்பிலக்கணம்—தலை வித்தலான் M. V. வேணுகோபாலப்பிள்ளை	34
5. வாழிதோழி (ஒர் கார் காட்சி) P. இராமாதலன்	28	10. சுப்பிரமாயணம் (மார்க்சன் கதைப்படலம்) T. N. சேஷசரஸ்வதி B.A., B.L.	36
6. பொதுகதை சிசுண்டு (சுருவருக்கம்) S. வைபாபிரப்பிள்ளை B.A., B.L.	29	11. Cross Word Puzzle No. 1.	38
		12. வர்த்தமானம்	39

கலாநிலயம்

சொன்னால் விரோதம் 1.

எண்ணியபடி யெல்லாம் இருக்க இயலவில்லை என்பது தெளிந்ததும், இருக்கின்ற படியேதான் இனி என்னிற் தீரவேண்டும் என்று மாந்தர் முடிவுசெய்து விடுவது அழகன்று. “மாறுட இயற்கை, மாறுட இயற்கை” என்று ஒரு சொற்றொடரைப் பொருளல்லாப் பொருளில் பாவித்து, “பாவங்கள் பற்பலவற்றிற்குப் பழுவடியேயும் யாம்” என்றும் இப்பிரிபுவத்தைக் கமக்காத மாந்தர் மிகச் சிலர். மாறுட இயற்கை இருக்குமாறிருக்க (Human nature being what it is) அதற்குத் தகுந்தபடி நம்மை அமைத்துக்கொள்ளாமல், ஆகாயக் கோட்டைகள் கட்டுவதற்கு அண்ணாந்து அனலெடுப்பதால் ஏது பயன் என்று எத்தனையோ பலர் சொல்வதைக் கேட்டுவருகின்றோம். இந்தச் சொல், சொல்வோர்க்கும் கேட்போர்க்கும் செய்கின்ற வஞ்சனை கொஞ்சமன்று. “மாறுட இயற்கை” என்றும் இந்த ஆழமற்ற சொற்றொடர் ஆங்கிலத்தினின்றும் பெயர்ந்தவாற்தேயன்றித் தமிழர், மாறுடப் பொது இயற்கை என்று ஒன்றைப்பற்றி விவகரித்ததாக எங்குந் தெரியவில்லை. சான்றோர் இயற்கை யிதவே என்றும் இழிந்தோர் இயற்கை இதுவென்றும் வேறு வேறு வகுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனரே யல்லாமல், மனிதருக்கு இது மாறுட பொதுக் குணமென்றும் அதனிற்கு இனாங்கியே அமைப்பவேண்டுமென்றும் தமிழ்நூல்களில் வந்திருக்கக் காண்பது மிக அரிது. உலக இயல், என்றாரைக்குங்கால், உலகம் என்பது

இட ஆகுபெயராதி மக்களுக்கூரிய பொதுஇயல் பென்ன ஒன்றின்க்குத் குறிப்பதுபோல் தோன்றலாம். எனினும், அவ்வாறு கொள்ளலாகாதென்பதை வற்புறுத்துவதற்கே நம் தமிழ் மூதறிஞர், “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என மிகவும் அருமை யாய் வகுத்துக்காட்டினார்.

ஆதலால், இருக்கத்தகாத நிலைமையையும் செய்யத்தகாத செய்கைகளையும் கண்டக்கால், “உலகம்” இப்படித்தான் இருக்கும் என்று முடிவிற்கு வந்து நாம் அப்படித்தான் ஆகவேண்டும் என்று முயலவும் புகுவது பெரும் பேதலையென யாவதன்றித் தீமைகள் பல பிள்ளும் பெருகுவதற்கு வழிசெய்த தருவதும் ஆகின்றது. இச்செய்தியின் உண்மை வேறு, அதன் பொருட்டிச் செய்யவேண்டியவைகளும் வேறு. உலகத்தின் இழிந்தோரே, இருக்கத்தகாத நிலையை அடைந்திருக்கின்றனர் என்றும், செய்யத்தகாத இக்காரியங்களைச் செய்கின்றனர் என்றும் உணர்ந்து, அன்னோர் நிலைமையும் செய்கையும் தகவுடைய நன்மையை அடைவதற்குச் செய்யவேண்டியவைகளையும் செய்விக்கவேண்டியவைகளையும் முயலத் தலைப்படுவதன்றோ மாறுடமெனியின் மேன்மை. இதற்கு மாறான மனப்பான்மை மிக்கொடியது. இன்றைக்குக் கிரமமின்றி நிகழ்கின்ற தீமைகளுள் பலவற்றிற்கு இம்மறுதலை மனப்பான்மையே காரணம். கணக்கு வழக்கின்றி எண்ணிற்றோர் இலஞ்சம் வாங்கக் கூடாது என்றும், இதனின்றும், கிடைக்குமானால் இலஞ்சம்

நிற்கும் கைசீட்டுவதே 'உலகத்தின்' இயற்கை என்று எண்ணப்பகுத்து "ஆகையால், நாமும் இலஞ்சம் வாங்க வேண்டும்" என்ற முடிவிற்கு வரும்படி. மனச் சூதத் திரித்துக்கொள்வது எத்தனை இழிவுடைத்து என்பதை அறிவதற்குச் சிறிதே சிந்தனை வேண்டும். இந்தச் சிறு சிந்தனையை எழுப்பியத்தரும் உதவி செய்ய வல்லவர்கள் மிகச்சிலர். அவ் வல்லவர்களிலும் செய்ய நினைக்கின்றவர்கள் அதனினுஞ் சிலரே. எனினும், உலகத்தியற்கை என்ற சொல்லால், பகுத்தறிவில்லாமக்களை உழக்கப் புகுகின்றவர்களோ பலர். இதற்கென் செய்வது! அருளிற்றும் அறத்திற்கும் சான்றோர் புகன்ற அறிவிற்கும் மாறாக ஒரு சிலரோ மிகப் பலரோ ஒழுக்கக் காண்கின்றோமெனின், அவ்வாறு ஒழுக்கம் இழிந்ததற்குக் காரணங்களாயமந்தவையாவையென ஆராய்ந்து, அக் காரணங்களை விலக்க முயல்வாரைக் காண்கிலேம். மாறிய அவ்வொழுக்கங்களால் வினையவல்ல தீமைகளின் தன்மையையும் அளவையும் சேர்த்துணரப்பாரைக் காண்கிலேம். முறையை செய்பாமைக்கு வேண்டிய மனப்பாரணமை மைய வினைவிக்வல்ல சாதனைக்கோ உதவவருவாரைக் காண்கிலேம். அறமும் அறமும் அறிவும் திரிந்து நிகழ்கின்ற ஒழுக்கங்களையே முறைமையாக்கப் புகுகின்றவர்களையே, 'நான் நான்' என முன் வருகின்ற இனத்தினுட்காண்கின்றோம். உயரிய ஒழுக்கம் பாடுதனை உணர்ந்து செய்வதற்கு மாறாக, வழுவிய ஒழுக்கத்தை விழுமியதென்று பார்த்து அதற்கு வழி செய்து அமைப்பதோ அழகு? கடலோ வன்மையானும் சட்டசபைகளானும் இக்காலம் முயல்ப்புகின்ற சீர்திருந்தங்களிற் பல இப்பிணைய இனத்ததைச் சேர்ந்தனவென்பதைச் "சொன்னால் விரோதமீது, ஆயினும் சொல்லுவன் தேணியே" என்னும் பொறியார் மொழியைத் தழுவிப் பேசவேண்டியிருக்கின்றது. "கன்னமில்லாமனதையை மனிதர் எஞ்ஞாள்; தனக்கு வேண்டியவொரு பொருளை அடைவதற்கு வேறு வழி எனினில் வாழ்க்கவிலையாயின், அதனைத் திருடிக்கொள்ளவேண்டுமென்று எண்ணுவதே மாந்தர் இயற்கை. இதன்படி, வீடுடைத்தும் வழிபறித்தும் கவர்வதுகிடக்க, வஞ்சனையானும் பொய்யானும் சிற்றும் பெரிதாமாய் களவுகள் செய்கின்ற மாந்தரை யே பெரும்பாறும் பாத்கின்றோம். பையில் கையிடுகின்றான் ஒருவன். பாத்கிரக்கடையின் தவலைக்குவிலை பேசிக்கொண்டே ஒரு சிறு காண்புகைய எரித்துக் கடைக்காரனுக்குத் தெரியாமல் மடியில் செருகிக் கொள்கின்றான் ஒருத்தி. பொய்க்கணக்கு எழுதுகின்றான் ஒரு குமலவந்தா. போகாத இடத்திற்கெல்லாம் போனதாகப் பொய்ப்புகை அனுப்புகின்றான் ஓர் உத்தியோகஸ்தர். இவ்விதமே, வக்கீல்கள், வைத்தியர்கள், விபாபாரிகள் அரசியல் வாதிசர், முதலியவர்களிலும் அவரவர் தொழிலிற்குரியபடி களவுகள் செய்கின்றவர்கள் உளர். ஆகையால் களவுடைய எண்ணமே மாறுதலியற்கை என்ற முடிவிற்கு வந்து, மாறுதலியற்கை இவ்வாறு இருக்க, களவையே முறைமையாக்கினால், பேழைன்ன இருக்கின்றது என்று வாதித்து, பிரசாரங்கள் செய்து கழகங்கள் ஏற்படுத்திக் கடைசியில், 1934-வது வருடம் ஜனவரிமாதம் 14-யிலிருந்து எல்

லாரும் களவாடவேண்டும் என்றோர் சட்டம் பிறுத்தால், அந்தையப்பற்றி என்ன நினைப்பது! சிரிப்பிற்கிடமாக இப்படி நாம். சொல்லவிலலை. மாறுதலியற்கை யில் பொருட்களையு மிகவும் சிறியதோர் செய்தி, ஆதலின் இவ்விபரிதம் வெட்டவெளியாகத் தெரிகின்றது. மற்றும், வாழ்க்கையின் உயிர்நிலை யினை செய்திகள் பலவற்றில் இவ்விதத் தர்க்கத்தையே கையாண்டு, இத்தகைய முடிவிற்கேவந்து, சட்டங்கள் சார்பாகவோ பொதுஜன அபிப்பிராயத்தின் அருமதியினாலோ, களவினைக் கொடியவைகளை விதியெனக் கொள்கீக்கமுயல்கின்ற முயற்சிகளுக்குக் குறைவிலை என்பதை உணர்ந்தால் அப்பொழுது எழுந்த சிரிப்பு எதுவாக மாற்றவேண்டுமென்று இயம்பவும் வேண்டுமோ! நாமிற்கு உரைக்கின்ற கருத்தினை விளக்குதற் குரிய உதாரணங்கள் ஒன்றிரண்டு கூறுவோம். அப்பொழுது, "இப்படியும்-இருக்குமா" என்னும் வியப்பேனும் தீரலாம்:—

1931-வது ஆண்டு இத்தங்களில், "உண்மையில் உழல்வார் திறம்" என்னும் தலைப்பின்கீழ் வரைந்த ஐந்துகட்டுரைகளில் ஷாமல்ஹூடஸன் என்ற வொரு அமெரிக்க நூலாசிரியரைப் பற்றிச் சொல்ல நேர்ந்த நிலை விடப்படின் இங்கு நினைந்து கொள்ளத்தகுந்தன. அவர் வரைந்த நூலின் பெயர், "நாம் ஏன் ஒழுக்கம் பிறழ்கின்றோம்" (Why we misbehave) என்பது. இந்தக் கேள்வி கேட்கவேண்டிய தென்றே. காரணங்களை அறிந்து திருத்தி நல்ல ஒழுக்கத்தை நிலைநிறுத்த முயல்பவர் எவரே யாரினும் அவர் தெய்வத்திற் கொப்பாவார். ஆனால் அருணாபுரக்கங்கள் கொண்ட இப்புத்தத்தில் நம் ஷாமல்ஹூஸன் அதவொன்றும் செய்யவில்லை. மற்றும், அவர் நூலின் பின்னப்பொருளாய் நின்ற, சிறப்பாகத் தற்காலமேனாட்டு மனப்பாண்மையையும் பொதுவாக அறிவீல்லா ஆற்றலுடையவர் வாழ்க்கின்ற அவல நெறியையும் காட்டும் கருத்தை இரண்டென்று வாக்கியங்களில் அடக்கிவிடலாம்—"மனிதர் ஒழுக்கம் பிறழ்கின்றனர்; ஏனெனில் ஒழுக்கம் பிறழ்வதே மாறுதலியற்கை; இது எவ்வாறு தெரிகின்ற தென்றால், எல்லாரும் ஒழுக்கத்தினின்றும் பிறழ்வதையே காண்கின்றோம். பிறழாதவர்களும் சிலர் இருக்கவில்லையோ, என்று கேட்கலாகாது. அதனை நம்பாதே; காலம் இடம் முதலிய வசதிகள் வாய்க்காமையால் சிலர் நல்லொழுக்க முறையவர் போல் தோன்றினாலும், ஒழுக்கம் பிறழ்வீண்டுமென்பதே என்னவந்தம் எண்ணாமாரும். ஆகையால்; இந்த மாறுதலியற்கைக்கு மாறாக நல்லொழுக்கங்களில் வலிந்து நிலைநிற்க முயல்வது முறையன்று. எனின், மாணம் நானம் முதலிய பொய்ப்போர்வைகளைக் கண்டதன்றித்துவிட்டு எல்லாரும் ஒழுக்க மென்ற ஒன்றையே நினைப்பாரும், ஆசையும் மனமும் போசையுடையெல்லாம் சென்று, கீழைந்தவர் கீழைந்தவரை கீழைத்து இடத்தில் அடைவதே தகுதியும் முறைமையும் ஆகும் என்று கொண்டாடுமப்படி பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைத் திருத்த வேண்டும்"—என்கின்றார் ஷாமல்ஹூஸன்.

தமிழ்ப் பாடம் 52.

நள வெண்பா—கவி நீங்கு காண்டம்

[5-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

கானகத்தில் காதுவெய ரீத்துப் பிரிந்த நளனுக்கு நொந்தவைகளை இனிப் புகழேற்கி சொல்ல ஆரம்பிக்கின்றார்.

மன்னு வுணக்கைய மென்னு வனத்தீயில்
பன்னக வேந்தன் பதைத்துருகிச்—சொன்ன
மொழிவழியே சென்றான் முரட்களையின் வஞ்சுப்
பழிவழியே செல்கின்றான் பார்த்து. 3.

ஆருந் திரியா வரையிருளி னங்குவே
சோர்குழலை நீத்த தயிரோடும்—வீரன்
திரிவானத் தீக்காளிற் செந்தியின் வாப்பட்டு
டெரிவானைக் கண்டா னெதிர். 4.

தீக்கடவு டுந்த வரத்தைத் திருமனத்தில்
ஆக்கியருளா லாவரசை—நோக்கி
அடைந்தா னடைதலுமே பாரழலோ னஞ்சி
உடைந்தான் போப்புக்கா னுவந்து. 5.

சிரியாப் லீடுமிப்பத் தீமை கெடுகின்றேன்
கூருந் தழலவித்துக் கொண்டுபோய்—பாரில்
விடுகென்றான் மற்றத் வெந்தழலால் வெம்மைப்
படுகின்றான் வேல்வேந்தைப் பார்த்து. 6.

என் றுரைத்த வவ்வளவிலேமுலுஞ்சூழுகடலும்
குன்றுள் சுமந்த குலப்புயத்தான்—வென்றி
அரவாசைக் கொண்டகன்ற றாணியர் தன்னில்
இரவாசை வென்று னெடுத்தா. 7.

[முதல்
மண்ணினம் தென்றன்னேரிந் வண்ணா லொன்று
எண்ணித் தசுவென் றீடு கென்றான்—நண்ணிப்போர்
மாவலான் செய்த வுதவிக்கு மாறாக
ஏவலாற் நீக்கிழைப்பே னென்று. 8.

ஆங்கவன்ற னவ்வா றுரைப்ப வதுகேட்டுத்
தீக்கவியாற் சென்ற திருமனத்தான்—பூங்கழலை
மண்ணினமேல் வைத்துத் தசுவென்று வாய்மை
எண்ணினான் வைத்தா னெயிறு. [பால் 9.

இவ் வேழு செய்யுள்களையும் நாம் பாடத்திற்கு
ஏடுத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆதலால் பாட்டுக்களை மாத்
திராம் எழுதினோம். இவைகளில் அடங்கிய விஷயம்
பின் வருமாறு:—தமயந்தியை விட்டுப்பிரிந்த துயரத்
தினேறி என்ன காட்டுவழியே போனபோது அங்குப்
பந்தி எளிதிற்குந்த வனத்தீயிலிருந்து, “மன்னனை,
உனக்கு அபயம்” என்றுயாரோ தன் உதவியேண்டி
அழைக்கின்ற குரல் கேட்டுவுடன் திரும்பிப்பார்க்கப்
பாம்பொன்று அந் தீயினிடை அகப்பட்டுத் துடிப்
பதைக் கண்டான். தன் குறைகளைப் பற்றிச் சிறிதும்
நினைக்காமல் மற்றவர்களுக்கு உண்டான கஷ்டங்களை
பிக்க விரைவுடனே நீக்குவதே கடன் என்றுகருதுகின்ற
உத்தமன் ஆனதால் இந்நளன், பாம்புதானே என்று
கூப்ப பாராமுகமாயிராமல், காட்டுத்தீக்குள் குதித்து
அந்தப்பாம்பைவெளியிடுகொணர்தான். வந்தவுடன்

அப்பாம்பு நளனை நோக்கி, “ஒன்றுமுதல்பத்துவரை
யிலும் எண்ணி என்னைத்தரையில் விடுவாயாக” என்று
சொல்ல, நளன் அவ்வாறே வடமொழியில் எண்ணித்
‘தச’ வென்று கீழே விட்டான். உடனே அந்தப்பாம்பு
அவனைத் தன்பற்களால் கடித்துவிட்டது. பாம்பிற்கு
இவனைக் கடிக்கவேண்டும் என்றும் ஏதாவது இருந்த
படியால் அப்பாடிக்கடிப்பதற்கு வளவதொரு நிபம்
வேண்டுமே என்று அது செய்த தந்திரம் இது. தச,
என்பதற்கு மைஸ்கிருத்தத்தில் பத்தி என்ற ஒரு அர்
த்தமும், கடி என்ற வேறொரு அர்த்தமும் இருக்
கின்றன. பத்து என்ற அர்த்தத்தில் அடி எண்ணிய
நளன் தச என்று வைக்க இர்த்தத்தில் அடி எண்ணிய
பொருளைக் கொண்டதாயால் பாவித்து, “நீதானே
என்னைக் கடிக்கச் சொல்கின்றாய். ஆகையால் கடிக்க
கின்றேன்” என்று கடித்துவிட்டது. கடித்தவுடன்
நளனது உடலும் உருவமும் அவ் விஷத் தீயினால்
அடைந்த வேறுபாட்டைப் புகழேற்கி அடுத்த செய்
புளிற் கூறுகின்றார்.

வீமன் மடந்தை விழிமுடியக் கண்டறியா
வாம நெடுந்தோள் வறியோருக்—கேசுமம்
கொடாதாரகம்போற் குறுகிறே மெய்ம்மை
விடாதான் நிற்குமேனி வெந்து. 10.
பதப்பிரிவு:—வீமன் மடந்தை விழி முடிய கண்டு
அறியா வாமம் நெடும் தோள் வறியோருக்கு ஏமம்
கொடாதார் அகம்போல் குறுகிறவா மெய்ம்மை
விடாதான் திரு மேனி வெந்து.
அன்வயம்:—மெய்ம்மை விடாதான் திருமேனி
வெந்து, வீமன் மடந்தை விழிமுடியக் கண்டு அறியா
வாமநெடுந்தோள், வறியோருக்கு ஏமம் கொடாதார்
அகம்போல் குறுகிறே.

பதவுரை.
மெய்ம்மை - சத்தியத்தை
விடாதான் - விடாதவகுைய நளனது
திரு - அழகிய
மேனி - உடலானது
வெந்து - விஷாக்கினியினால் வெந்து,
வீமன் - வீமராஜனுக்கு
மடந்தை - மகளாகிய தமயந்தியும்
விழி (தனது பெரிய) கண்ணால்
முடிய - முற்றிலும்
கண்டு - பார்த்து
அறியா - அறிந்திராத
வாமம் - அழகிய
நெடும் - அகன்ற
தோள் - (நளனது) தோள்கள்,
வறியோருக்கு - தரித்திருக்கு
ஏமம் - பொண்ண
கொடாதார் - கொடுக்காதவருடைய
அகம்போல் - அகத்தைப்போல்
குறுகிறே - குறுகிவிட்டனவே.
விரிவுரை:—பாம்பின் விஷம் மண்ணினதால் நள
னது உடல் வெதும்பிக் கறுகிக் குறுகிப் போயிற்று.

என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து. இதை நினைத்துக் 'குறுகிற்றே,' என்று இரக்கப்பொருளில் ஏகார இடைச் சொல்ல்கொடுத்துக் கவியும் மனம் வருந்துகிறார். உடல் வெந்ததால் தோள்களும் குறுகின. பல காலம் இத் தோள்களோடு பழகியிருக்கின்ற தமயந்தியும் அவைகளின் அழகையும் அகலத்தையும் முழுவுதும் கண்டதில்லை என்று அவைதம் பெருமையைச் சொல்லவும் வேண்டியோ!

இவ்வளவு பெருமையோடும் அழகோடும் வளர்ந்த தோள்கள் ஒருநொடியில் குறுகித் தேய்ந்துபோதற்கு ஒர்தொரணம்காட்டவந்த கவி, வறுமையுற்றவர்களுக்குப் பொன்னும் பிறபொருளும் கொடுத்துக் காக்காதவர் குறைந்து செல்கின்றார் என்பதைப் பிரத்தியசூடமாகப் பாராட்டி எடுத்து அமைத்துக்கொள்கின்றார். அகம் என்ற சொல்லிற்கு வீடு என்றும், மனம் என்றும், இரண்டிவற்றைக் கருதுகின்றனர். அவ்விரண்டு அர்த்தத்திலும், வழியோர்க்கு ஒன்றும் கொடுக்காத உலோகினை அகம் குறையும். ஒருவருக்கும் உதவாத உலோகி நெடுநாள் வாழமாட்டான். அவன் வீடும் குறையும் செல்வமும் பெருகாமல் தேய்ந்து குறுகிப்போம். ஏழைகள் துன்பப்படுவதைப் பார்த்திருந்தும் அவர்களுக்குப் பொருள்கொடுத்துக் காக்காதவன் மனமானது வரவாக் குறுகிக் குறைந்துவிடும். மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்துக் கொடுத்துப் பழகுகின்றவன் மனத்தான் மேன்மையும் விசாமையுடையது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் புகழ்பெற்ற லோகிகளிடத்தில் தனக்கு இருக்கும் வெறுப்பைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றார்.

ஆற்றலாவரசே யாங்கென் னுருவத்தைச் சீற்ற மொன்றின்பிற் சினவெயிற்றால்—மாற்றுதற்கின் னென்காரணமென்ற னேற்றமறிந் கூற்றழைக்கு மின்கா லயின்முகவேல் வேந்த.

பதப்பிரவு:—ஆற்றல் அரவு அரசே ஆங்குள் என்ற உருவத்தை சீற்றம் ஒன்று இன்றி சினம் எயிற்றால் மாற்றுதற்கு இன்று என்காரணம் என்றான் ஏற்று அமரில் கூற்று அழைக்கும் மின் கால் அயில் முகம் வேல் வேந்த.

அண்வயம்:—ஏற்று அமரில் கூற்று அழைக்கும் மின் கால் அயில் முகம் வேல் வேந்த, "ஆற்றல் அரவு அரசே, இன்று சீற்றம் ஒன்று இன்றிச் சின எயிற்றால் என் உருவத்தை ஆங்கு மாற்றுதற்குக் காரணம் என்?" என்றான்.

பதவுரை.

ஏற்று - பகைவரை ஏற்று
அமரில் - யுத்தத்தில்
கூற்று - எமனை
அழைக்கும் - (இவருயிர்களைக் கொண்டுபோக வர என்ற) அழைக்கும்

மின் - பிரகாசத்தை
கால் - வீசுகின்ற
அயில் - கூர்மை பொருந்திய
முகம் - முனைமை உடைய
வேல் - வேலை ஏற்கிய
வேந்த - அரசனாகிய நான்,
"ஆற்றல் - வலிமையுடைய
அரவு - பாம்புகளுக்கு
அரசே - தலைவனே,

இன்று - இப்பொழுது
சீற்றம் - என்மீது கோபத்திற்குக் காரணம்
ஒன்று - சிந்தும்
இன்றி - இல்லாமல்
சினம் - உன்னுடைய கோபம் பொருந்திய
எயிற்றால் - பல்லினால் (கடித்து)
என் - என்னுடைய
உருவத்தை - உருவத்தை
ஆங்கு - அங்கு
மாற்றுதற்கு - மாற்றிவிடுவதற்கு
காரணம் - காரணம்
என் - என்னை?
என்றான் - என்ற கேட்டான்.

விரிவுரை:—ஒவ்வொரு சிறு சொல்லிலும் ஒவ்வொரு சிறு செவிலிலும் நளன் தன் பெருந்தன்மையைக்காட்டுகின்றான். தன்னுடையபுரையோடு மலையளவு இருப்பினும், தீயினும் ஒரு பாரம்பைக் காப்பாற்றுகின்றான். அப்பாரம்போ அதற்கு மாறாக அவனைக் கடித்துவிட்டது. ஆயினும் "அட தல்தா, உனக்கு உபகாரஞ் செய்த என்னைக் கடித்தமட்டில் உன்னை விட்டோ, பா!" என்று கோபம் பொங்கி அதனைக் கொன்றானல்லன். "அமரில் கூற்று அழைக்கும்" வேலானுக்கு இப்பாரம்பை வேண்டுமென்றால் ஒருநொடியில் நசுக்கித்தொலைத்திருக்க முடியும். ஆனாலும் அப்படிச்செய்யவில்லை. தன்னைப் பாம்பு கடித்து விடும் மண்விதைக் கண்டிருந்தால் தனக்கு அது தீங்குசெய்யக் கருதிக் கடித்ததாக அவன் அவசரப்படாது நினைக்காமல், தன்னைக் கடித்ததற்குத் தக்க காரணம் ஏதேனும் இருக்கவேண்டுமென்றே நிச்சயித்து அந்தக்காரணம் என்னவென்று சார்தமாகவெனவுகின்றான். மெய்யறிவும் நசுக்குமும் வாய்தவர்களைவரும் பிறர் தமக்கு எக்காலத்தினும் தீங்கு இழைப்பாரென எண்ணமாட்டார். உத்தமர்களில் உத்தமனான நளன் பாம்புகடத் தனக்குத் தீங்கு செய்ததென்று அது கடித்தபின்னும் நினைக்க வேண்டுமென்றுகடக் கருதவில்லை. மேலும், மேன்மக்கள் தாங்கள் செய்த உபகாரத்தை ஒரு பொருளாக மதிக்கமாட்டார்கள் என்கையால், "நான் உனக்கு உபகாரஞ் செய்திருக்க நீயென் கடித்தாய்" என்று கேட்காமல், "நான் உனக்குத் தீங்கொன்றும் கொடுக்கப்படும்படி செய்யாமலிருக்கவும், கடித்ததன் காரணம் என்ன" என்றே கேட்கின்றான்.

குறிப்பு:—ஆற்றல் அரவு:—என்றதொடர் ஆற்றலை உடைய அரவு, என்று விரியும். ஆகையால் இது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை. ஐ, என்பது உருபு. உடைய என்பது இங்குப் பயன். உடைய என்பது வந்திருப்பதால் ஆறாம் வேற்றுமையோ, என்று எண்ணப்படாது. உடைய என்பது ஆறாம் வேற்றுமைக்கு உரிய சொல்லுருபு ஆவது உண்மைதான். மாத்திலையாக கிளை, என்று இம்மேயே உடைய என்பது ஆறாம் வேற்றுமையைக்காட்டும். ஆனால், 'மரவான்' என்றது 'மரத்தை அறுக்கும்வான்' என்று விரியும்போது ஐ என்ற இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும், 'அறுக்கும்' என்ற வார்த்தை பயனாகவும், தொக்கிருப்பது போலவும், 'பணப்பெட்டி' என்பது பணத்தை வைக்கும் பெட்டி என்று விரிவதால், ஐ என்ற உருபும் 'வைக்கும்' என்ற பயனும் தொக்கிருப்பது போலவும், 'ஆற்றல் அரவு' என்பது

திலும் (ஆற்றலை உடைய அரசு) தொக்கு இருக்கின்ற உருபு ஐ என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு தான். இங்கு உடைய என்பது முன் உதாரணக் களில் வந்த 'அறுக்கும்', 'வைக்கும்' என்பனவற்றைப்போல் அர்த்தத்தைப்பூர்த்திசெய்யவந்த பயனே ஆவலாத ஆறும் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு அன்று. ஆகையால் உடைய, என்பது தொக்கிருக்கக் கண்டவுடன் அவசரப்பட்டு இது ஆறும் வேற்றுமைதான் என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. அது உருபாக மாத்திரம் வந்திருக்கின்றதா, அல்லது வேறு உருபோடு சேர்ந்து பயனாகவந்திருக்கின்றதா என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். உருபாக வருமானால் ஆறும் வேற்றுமை, பயனாக வருமானால், வேற்றுமை உருபு வேறாக இருக்கும்.

அரவு அரசே:—அரசுகளுக்கு அரசே, என்று விரியுமாகைபால், அரசு என்பது நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை.

அரசே:—சுப்பிரகிண்டிப்படியால் எட்டாம் வேற்றுமை. உருவத்தை = உருவம் + அத்து + ஐ. ஐ என்ற இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு; விரிந்து வந்திருக்கின்ற படியால் இரண்டாம் வேற்றுமை விரி. அத்து என்பது சாரியை. ம் என்ற எழுத்தில் முடிக்கின்ற வார்த்தைகளைல்லாம் வேற்றுமை உருபு ஏற்கின்ற போது அத்து என்னும் சாரியை பெறும் ஏன்பதை முன் சொல்லியிருக்கின்றோம்.

சீற்றம்:—முதல் வேற்றுமை ஒன்று:—முதல் வேற்றுமை சீன் எயிற்றால்:—சினத்தை உடைய எயிற்றால், என்று விரியும். ஆகையால் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை.

எயிற்றால்:—மூன்றாம் வேற்றுமை விரி. ஆல் உருபு இருக்கின்றது.

மாற்றத்து:—நான்காம் வேற்றுமை விரி. கு, உருபு இருக்கின்றது.

காரணம்:—முதல் வேற்றுமை.

அமரில்:—ஏழாம் வேற்றுமை விரி. இல் உருபு வந்திருக்கின்றது.

சூற்று அழைக்கும்:—சூற்றை அழைக்கும் என்று விரியுமாகைபால், இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. ஐ உருபு மாத்திரத்தான். தொக்கு இருக்கின்றது.

மின்கால்:—மின்னலைக்காலும்—இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை.—(கால் என்பது இங்கே விரிச் சொல், விசுகின்ற என்பது பொருள்.)

அயில் முகம்:—அயிலை உடைய முகம்:—இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை.

முக வேல்:—முகத்தை உடைய வேல்:—இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை. ஆற்றலை உடைய அரசு, என்பதுபோல் இங்கும் உடைய உன்பது உள்.

வேல் வேல்து:—வேலை ஏந்தியவேல்து:—இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை.

இவ்விதமே நாலிந்த செய்துகளை நீக்களாக எடுத்துக்கொண்டு அடிவகையில் வருகின்ற பெயர்ச் சொற்கள்; என்ன வேற்றுமையிலிருக்கின்றன வென்றும், தொகைபார் விரியா என்றும் பார்த்துப் பழகிக்கொள்வது நலம்.

கலித் தொகை

[13-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பாலைக்கவி - 1.

ஒரு சோலையில் ஒருவன் ஒரு பெண்ணைக் கண்டு அவள் தெய்வ கண்ணிகையோ, நீர மகளோ, என்று முதலில் சந்தேகப்பட்டான். பின்பு, அவன் அவளது கூத்தலில் இருந்த பூக்கள் வாடியதாலும், கண்கள் இமைத்ததாலும் அவன் இவ்வளக மாதே என்று துணிந்து அவளிடத்துக் காத்தல் கொண்டான். இருவரும் ஒருவரை பொருவர் நேசித்துக் கலியானம் செய்துகொண்டு இன்பமாக வாழ்ந்து வருவாராயினர். இப்படி இருக்கும் நாளில், தன்னிடம்வந்து யாசிப்பவர்களுக்குக் கொடுக்கப் பொருள் இல்லாமையால், தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து, பொருள் தேட எண்ணினான். இதனை உணர்ந்த தோழி, அவனை யடைந்து, "தலைவியினது மாசில், தன்னிடம்வந்தலே பொருளாவதல்லாமல், பிரிந்து போய்ப் பெறும் பொருள் பொருளாவதில்லை" என்று கூறி, அவன் அரசாணத்தை நிறுத்தினான். பின்பு அவன் வந்து அச்செய்தியைத் தலைவியுக்குக் கூறியதைக் கூறுவது இச்செய்யுள்:

- தொடக்கற்குட் டோன்றிய முதியவன் முதலாக
- வடக்காதார் மிடல்சாய வம்பார்வ் திரத்தலின்

மடக்கல்போற் சீனை இ மாயஞ்செய் வணரைக் கடந்தி முன்பொழி முக்கண்ணை முவெயிது முடன்றக்காள் முகம்போல்வெண்கதிர் தெறுதலிற் சீற்றும் கணிச்சியோன் சினவலி எவ்வெயிலேற்பெற்று துதிர்வன்போல் வரைபினர் திப்பஞ்சு ராறுகெட விவக்கிய வழலவி ராரிடை மறப்பருங் காது லிவளின் டொழிய விற்ப்பத் துணைத்தனிர் கேண்மின்மற் றையு!

தொலைவாகி பிரந்தோர்க்கொன் நியாமை யிழிவென மலையிறந்து செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ நிலைய கற்பினு னீரீப்பின் வாழாதான் முடியாகம் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை?

இல்லென விரந்தோர்க்கொன் நியாமை யிழிவெனக் கலின்று செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ தொல்லியல் வழா அமைத் துணைபெண்ப்புணர்ந்தவன் புல்லாகம் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை?

இடனின்றி பிரந்தோர்க்கொன் நியாமை யிழிவெனக் கடனிறந்து செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ வடமீன்போற் றொழுதேத்த வயக்கிய கற்பினன். தடமென்றோன் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை?

எனவியவர்

புன்கல்கொண் டுநீரையவும் பொருள்வயி னகற் றன்பன் நென்றியான் கூற வன்புற்றுக் காழ்வரை நிலலாக் கடுக்களிற் றொருத்தல் யாழ்வுரைத் தங்கி யாங்குத் தாழ்ப்பின் றொல்க்விண் றொல்த லுஞ்செயென் சொல்வரைத் தங்கினார் கா தலோரே!

(தரவு)

(வரி. 1-10) தொடக்கங்கள் - (படைப்புக் காலமாகிய) முதலில், தோன்றிய - உண்டாகிய, முதியவன் முதலாக - முன்னவனுடைய பிரமன் முதலாக, அமரர் - தேவர், அடங்காதார் - கட்டுக்கு அடங்காதவர்களாகிய அசுராது, மிடல்சாய - வலிமை கெட, வந்து இரத்தலின் - தன்னிடம் வந்து வேண்டிக்கொண்டதால், மடக்கல் போல் சினை இ- இயணைப் போலக் கோபித்த, மாயம் செய் அடிவரை - வஞ்சகத்தைச் செய்துவந்த அரசர்கரை, கட்டு அடு முன் பொரு - (வஞ்சியாது) எதிர் சின்று கொல்லும் வலிமையோடு, முக்கண்ணை முடிவெயிலும் உடன்ற கால்-முன்று கண்ணையுடைய சிவபெருமான் முன்று மதில்களையும் கோபித்த பொழுது, - முகம்போல் - (அப்பெருமானது) முகம்போல, ஒன் சநிற் தெறுதலில் - பிரசரம் பொருந் திய குரியன் சுடுதலால், சிறு அருக் கணிச்செயான் - தன்னைப்போலப் பிற்தொன்றும் சிறுதற்கு இயலாத கணிச்செயென்றும் ஆபுத்ததைபுடைய அச் சிவபெருமானது, சினைவலின் - கோபத்தால், அ வயில் - அம்மதில்கள், ஏறு பெற்று உதிர்வனபோல் - அம்புபெற்று அழிவனபோல், வரைபிளந்து - மலைகள் - வெப்பத்தால் வெடித்து விழுத்து, இயங்குகார் ஆறு கெட - செக்கின்மறவர்களுக்கு குழி இல்லையாய்மடி, விலங்கிய அழல் அவர் ஆர் இடை - தடுத்த வெம்மை வீசும் (சுடக்க சுடக்கத்) தொலையாத வழியிலே, மறப்பருக் காதல் இவள் ஈண்டு ஒழிய - உம்மை மறக்க முடியாத அன்புள்ள இவள் இங்கே இறந்துபோகும்படி, இறப்ப துணித்தனர் - போகத் துணித்தீர், கேண்மின் மற்று ஐய - அப்படிப் போகத் துணித்த ஐயம்மீர், காள் சொல்வதைச் சிறிது கேட்டீராக.

ஒன்கநிற் தெறுதலின் வரைபிளந்து இயங்குகார் ஆறு கெட விலங்கிய அழல்வீர் ஆசிரிடை இறப்பத்துணித்தனர், எனக் கட்டி வினைமுடிபு சொகச.

கணிச்செயைக் தூந்நாடு யென்றும் மழுவுவென்றும் சொல்லுவார். (புறம் 42. உரை.)

தொடக்கத்தகண் என்பதிலுள்ள கண் என்பது காலத்தைக் காட்டியது.

ஐய என்பது ஐயார் என்பதின் அண்மை விளி.

(தாழ்கை)

(வரி. 11-14) நிலையு கற்பினுள் - நில பெற்ற கற்பினை உடையவரும், நீர் நீப்பின் வாழாதார் - நீர் பிரியாரை உயிர்வெடவனாகிய தலைவியின், ஞாலயாகப் பிரியாமம் - ஞாலயினைபுடைய மார்க்கைப் பிரியா திருத்தலே, பொருள் ஆயின் அல்லதை - நிறத்த பொருளாகும் அல்லாமல், தொலவாரி இராதோர்க்கு - தம்பிடத்திலிருத்தபொருள்களை எல்லாம் செலவழித்ததுவிட்டு வந்து யாசித்தவர்களுக்கு, ஒன்று ஈயாமம் இழிவு என - சிறிதும் கொடா திருத்தல் இழிவு என்று எண்ணி, மலை இறந்து - மலைகளைக் கட்டி, செயல் சூழ்த்த பொருள் - போர் செய்து பெற

நினைத்த பொருள், பொருள் ஆகுமோ - பொருளாகக் கருதப்படுமோ ?

அல்லதை - (அல்லது) திரிசொல்.

(வரி. 15-18) தொல்லியல் வழாஅமை - பழைய உழுவலன்பு வழமாதிரித்தலை, துணையென்று - (தனக்குச் சிறத்த) துணையென்று, புணர்ந்தவன் - கொண்டவனது, புல்லாகம் பிரியாமம் - அனைத்தற்குரிய மார்க்கைப் பிரியா திருத்தலே, பொருளாயின் அல்லதை - நிறத்த பொருளாகும் மல்லாமல், இல் என இறத்தோர்க்கு - எமக்குப் பொருள் இல்லே என்று வந்து கூறி யாசித்தவர்களுக்கு, ஒன்று ஈயாமம் இழிவென - சிறிதும் கொடா திருத்தல் இழிவென்று எண்ணி, கல் இறந்து - மலைகளைக் கட்டி, செயல் சூழ்த்த பொருள் - போர் செய்து பெற நினைத்தபொருள், பொருள் ஆகுமோ - பொருளாகக் கருதப்படுமோ ?

உழுவலன்பு - இடைவிடாது தொடர்ந்த அன்பு. 'உழுவல்' எழுவையுத் தொடர்ந்த அன்புரைக்கும்?

புல்லாகம் - சிறிய மாப்பு எனக் கூறினும் அமைபும்; தூல் தழைவதற்கும் இடமின்றி காணும் புடைபுருத்த தன்முடையமைபும் ஆகம் சிறுத்தக் காட்டிற்று.

(வரி. 19-22) வடனீன்போல் தொழுது எந்த - அருக் ததிரையப்போல எல்லாரும் தொழுது வாழ்த்தும்படி, வடமென்தோள் பிரியாமம் - பருத்த மென்மையை உடையனவாகிய தனக்கனைப் பிரியா திருத்தலே, பொருள் ஆயின் அல்லதை - நிறத்த பொருளாகும் மல்லாமல், இடமின்றி இறத்தோர்க்கு - (இல்லவாழ்க்கை சுடக்கத்தற்கு) வழியின்றி யாசித்தவர்களுக்கு, ஒன்று ஈயாமம் இழிவு என - சிறிதும் கொடா திருத்தல் இழிவு என்று எண்ணி, சுடன் இறந்து - காடுகளைக் கட்டி, செயல் சூழ்த்த பொருள் - போர் செய்து பெற நினைத்த பொருள், பொருள் ஆகுமோ - பொருளாகக் கருதப்படுமோ ?

இடம் சுடன் என்பன இறுதிப்போலி பெற்று இடன் சுடன் என வந்தன.

(தனக்கொல்)

(வரி 23) என அகை

(சுநீரகம்)

(வரி. 24-29) இவள் புன் கண் கொண்டு இரையவும் - இவள் (சான்று) பொலிவழித்த கண் கொண்டு வருத்தவும், பொருள் வயின் அகறல் - நீர் பொருள் தேடப் பிரிசின்றி தது, அன்பு அன்று என்று யான் கூற - (உமக்கு) அன்பன்று என்று யான் சொல்ல, அன்புற்று - இரங்கி, காழ்வரை நிலலா - பரிக்கோலால் குத்தவும் தன்னெரியில் நிலலாத, கடுக்களிற் றுருத்தல் - கொடிய ஆண் யானே, யாழ்வரை தங்கியார்க்கு - மெல்லிய யாழ் தலைகளைக் கேட்டவளவிலே கின்றார்போல, தாழ்பு - தாழ்த்து, கிண்டல் கவின் - உனது இயற்கை அழகு, தொலைதற்கு அஞ்சி - கெடுதற்குப் பயந்து, காதலோர் - ஈமது தலைவர், என் சொல்வதைத் தங்கினர் - என்னுடைய சொற்களுக்குக் கட்டிப்பட்டுத் தங்கினர்.

யாழ் தேரழிக்கும் - யாழிசை அவள் சொற்களுக்கும் யானே தலைவனுக்கும் உவமை.

சான்றுத் தலைவனுக்கு அருளும் தலைவிக்கு இன்பமும் உண்டாயின.

அறிக்கை:—கலாநிலயத்தில் மகிப்புரை வரைவதற்குப் புத்தகம் அனுப்புவார் ரூ. 10 கட்டணம் செலுத்த வேண்டும். அப்பொழுதே புத்தகத்தின் குணக்களைபுக் குற்றங்களை யும் ஆய்ந்து எழுதுவோம். இல்லையேல் புத்தகத்தின் வரவுமாதிரிப் குறிக்கப்படும். °

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

[17-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

4-ம் பத்து, 4-ம் தசகம்.

3-ம் பாசரம்.

அழியுந் செந்நீரையத் தழுவி
அச்சுத நென்னு மெய்வேவான்
எழியுந் தன்காற்றைத் தழுவி
பென்னுடைய கோவீர்த் நென்னும்
வெறிமொள் தழாய்மலர் நாரும்
விண்புடை யாட்டியென் பெற்ற
செறிவனை முன்கைச் சிறுமான்
செய்கின்ற தென்கீண்ணுக் கொன்றே.

பொழிப்புரை:—மனக்கலக்கமில்லாத எவரும் உணர்ச்சியால் அறியக்கூடியபடி சிவப்பாய் எரிசின்ற நீயை, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சிவப்புக் கஞ்சுகம் அணிந்தோ பிரமாம்பா போர்த்துக்கொண்டோ வந்திருக்கிறதாகப் பிரமித்துத் தழுவுவான். அதன் வெம்மையையும் பித்தேறிய நிலையில் அழியாத ஒருவாறு விரஹ விபசுநத்தைத் தணிப்பதாகக் காண்படுகிறேன். இது போலவே, கொடுந் காற்றைத் தழுவித் தனது அச்சுகள் என்று நம்புவான். வாசனை யுள்ள திருத்தழாபை முகார்த்த வெறி கொள்ளும் என் மான் போன்ற கண்ணியுடைய பெண் இவ்வாறு நான் காண, பித்தேறிச் செய்வன, ஒன் றல்ல, பல.

4-ம் பாசரம்.

ஒன்றிய திங்களைக் காட்டி
பொளிமணி வண்ணனை யென்னும்
நின்ற குன்றத்தினை ரோக்கி
நெடுமாலே வாவென்று கூவும்
நன்று பெய்யும் மழைகாணில்
நாரணன் வந்தானென்ற றுறும்
என்றின மையல்கள் செய்தா
பென்னுடைய கோமளத் தைவே.

பொழிப்புரை:—பூரண கலைகளுடன் பிரகாசிக்கின்ற சந்திரனைக்காட்டி, என் அழகிய கார்த்தியுள்ள மணியே என்று அழைப்பான். கரிமலைகளைக்கண்டு நெடுமாலே வா வென்று கூவியழைப்பான். நல்ல மழைபெய்தால் நாரணன் வந்தானென்று மயிழைப்போம்—ஆவோன் இப்படியும் பல மாயங்களைச் செய்து என் மிருதுவான இளம் பெண்ணைப் பித்தேற எம்பிரான் செய்தவிட்டான்—என்கிறார்.

5-ம் பாசரம்.

கோமள வான்கன்றைப் புல்கிக்
கோவீர்தன் மேய்த்தனை வென்னும்
போய்நா நா கத்தின் பின்போய்
ஆவன்கி டக்கக யீடுதென்னும்
ஆமள வென்று மறியி
ன்றவினை யாட்டியென் பெற்ற
கோமள வல்லியை மாயோன்
மால்செய்து செய்கின்ற கூத்தே.

பொழிப்புரை:—அழகான பசுவின் கன்றைத் தழுவி இது கோவீர்தன் மேய்த்ததென்று சொல்லுவான். வழியில் போகும் நாகப்பாம்பைத் தொடர்ந்துபோய்

இது எம்பெருமான் பிக்கையாகிற ஆதிசேஷன் என்று சொல்வான். யான் பெற்ற அழகான வல்லி போன்றவனை மாயோன் ஆட்டிவைக்கின்ற இக் கூத்து எவ்வளவு செந்திலுக்கு உய்த்துப்போய் என்ன என்ன அளவுக்குத் தயாங்களைச் செய்யுமோ யான் அறிவேலென்—என்கிறார். “நாகத்தைக் கைதொட்டுத் திண்டினான்” என்கிற உரைக்கு முலத்தில் இடமில்லை.

6-ம் பாசரம்.

கூத்தர் குடமெறித் தாழ்ந்
கோவீர்த் துமென வோடும்
வாய்த்த குழலோசை கேட்கின்
மாயவென்று மையர்க்கும்
ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணில்
அவனுண்ட வெண்ணெய் ஈடுதென்னும்
பேய்ச்சி முலைசுவைத் தார்க்கென்
பெண்டுகொடியேறிய பித்தே

உரை:—கூத்தர் குடம் எடுத்தாடினால் கோவீர்தன் ஆடுகின்றானென்று ஒடும். மதுமான் புல்லாக்குமுலின் ஓசை கேட்டால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தான் ஊதுகின்றானென்று மயங்குவான். ஆய்ச்சியர் எடுத்துச் செல்லும் வெண்ணெயைக் கண்டால் கிருஷ்ணன் தின்ற வெண்ணெய் இதுதான் என்பான். இம்மாதிரிகளாக மாயோன் என் பெண்ணையைச் செய்கின்றான். இப்பாட்டுடையவருக்குத் தகுதியோ சொல்லுங்கோ—என்கின்றார்.

7-ம் பாசரம்.

ஏறிய பித்திலே டெல்லா
வுலகு கண்ணன் படைப்பென்னு
ரீறு செவ்வே யிடக்காணி
நெடுமா லடியா ரென்றேறும்
நாறு தழாய்மலர் காணின்
நாரணன் கண்ணி யீடுதென்னு
தேறியும் தேறாத மாயோன்
திறத்தன னேயித் திருவே.

குறிப்பு:—இதுவரையில் பித்தேறிய பிராட்டியின் சேஷ்டைகளை வர்ணித்தார். இப்பாசரத்தில், பித்தேறிருக்கும் போழ்தும் மனம் ஒருவாறு தெளிந்திருக்கையிலும் இப்பிராட்டி பகவான் திறத்தே படா கின்றா ளென்கிறார்.

பொழிப்புரை:—விரஹத்தால் மதிசலங்க விரந்தா ரோயானும் தத்தவ உணர்ச்சியிலிருந்து தவறுதவீ ல்லாமல் இவ்வுலகமெல்லாம் கண்ணன் படைப்பென்றே சொல்லுவான். திருமண் காப்போ விழிதீவா செவ்வனை இவ்வாரைக்கண்டால் அவன் அடியாரென்று ஒவ்வான்—வாசனையுள்ள திருத்தழாய் கண்ணனுடைய அவதாரண மலரென்று ஒருபொழுதும் மறவாமல் கண்ணன் திருமலை என்றே சொல்வான். விமரித்துப் பேச அவசியமில்லை. இத் திரு தேறாதேறியேனையிடும் தெளிந்த நேரத்திலும் எம்பெருமான் திறத்திலே படுவான்.

விசேஷக் குறிப்பு:—இப்பிராட்டி, சிவையுபாரென்றும் மாயோ னடியாரென்றும் பகுத்தறியப்படி தன் விவகத்தை உபயோகிக்கவில்லை என்பது தாற்பரியம்.

வாழி தோழி.

[ஓர் கார் நாடகம்]

[10-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கம் 1 களம் 2.

[மரங்களும் செடிகொடிகளும் அடங்க்ந்த ஓர் காடு. காண் யாற்றில்வெள்ளம்-சுவலம்-என்றழிநெற்றவ் செய்து சென்று கொண்டிருக்கின்றது. துணிகளாலும் விழல்களாலும் வேய்ந்த பலகூடங்கள் அங்கங்கேகாணப்படுகின்றன. அவற்றுள் துணியால் வேய்த்த ஓர் அழகிய கூடத்தில் மெல்லிணையில் வீற்றிருந்த ஓர் ஆண்மகன் தன் அருகில் நின்றதுகொண்டிருக்கத் தேர்ப்பாகனைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான்.]

தலைவன்:—

நாஞ்சில் வலவ னிறம்போலப் பூஞ்சினைச் செங்காள் மராஅந் தகையை—பைக்கோல் தொடிபொலி முண்டையார் தோள் துணையா வேண்டி நெடுவிலைச் சென்றதென் னெஞ்சு.

[அயன்டபுடையாய்:] இதோ பார்! சிவந்த தாளை யுடைய மார் மாங்கனின் கிளைகள் எல்லாம், கல்பையை வெற்றிப்படையாகுடைய பலராமனது வெண்மை நிறம்போல் வெண்கரிய மலர்கள் மலர்ந்துள்ளன. அதனால் எனது காதலியிடத்துக் குறிப்பிடவேந்த கார்க்காலம் இதுவாதலால், எனது நெஞ்சம்பசிய வளைகள் விளங்கும் முன்னங்கையை யுடைய என் காதலியின் தோளை மருவ, இப் பெருவழியைக் கடந்து சென்றது.]

தோம்பாள்:—பெருமை சான்ற ஐய! நமது மன்னர் பொருட்டு நாம் நாடிவந்த வினை இன்னும் முற்றுப் பெறாமல் இருக்கின்றதே; அல்லெவ்வாறாயினும் கார்க்காலம் இதுவென்று எங்கனம் துணிந்தீர்கள்? மராமர்மலர்ந்ததென்றால் வேனிந்பருவமாகாதோ? மராம் பாலைநிலத்திற் குரிய தன்றோ?

தலைவன்:—

வீறுசால் வேந்தன் வினையு முடிந்தன ஆறும் பதமனிய வாயின—எரேரு உருமணி நாக மணங்க்கச் செருமன்னர் சேனைபோற் செல்லு மழை.

[சிறப்புமிருந்த நம் அரசனுடைய போர்த்தொழில் களும் முற்றுப்பெற்றன; நாம் செல்வதற்குரிய வழி களும் இனிவ பக்குவமடைந்தன; மற்றிது கார்க்காலம் அன்றென்ற ஓர் நினைக்கின்றாய்? என்று, உன் ஐயம்! அரிய மாணிக்கத்தையுடைய நாக்கங்கள் வருந்தும் வகை, போர்புரியச் செல்லும் வேந்தருடைய சேனைகள்போல இதோ மேகம் இடியொளியோடு செல்லா நிற்கின்றது காண்!]

பொறிமாண் புனைதின்டேர் போந்த வழியே சிறுமுல்லைப் போதெல்லாந் செல்வீ—நறுநுதற் செல்வ மழைத்தடங்கட் சின்மொழிப் பேதைவாய் முன்றொயி தேய்ப்பு வடிந்து.

[எந்திரச் செய்கைகளால் மார்பிசைமயுற்று, அலங்கரிக்கப்பட்ட வலிமையுடைய தேர்கள் போனவழிகளிலே, சிறிய முல்லைச்செடிகளின் அரும்புகளெல்லாம், அழகிய நல்ல நெற்றியையும், செல்லும் பெரு குவந்திரு வதுவாகியபேதைமைக் குணமும் உடைய என்னு காதலியின் கூரிய பற்களைப் போன்று பொலி கின்றன பார்!]

இளையரு மீர்க்கட்டயர விளையணிந்து புல்லுண் கலிமாவும் பூட்டியடி—நல்லார் இளநலம் போலவும் கவினி வளமுடையார் ஆக்கம்போற் பூத்தன காடு.

[கார்காலத்திற்குரிய அறிகுறி முல்லைச் செடிகளின் அரும்புகள்மலர்வதுபோதுமே, அத்தன்மையும், சேவகர்களும் குளிக்காலத்திற்குரிய உடையினை உடிக்ருமாறும்; தலைவனி யணிந்து, புல் உண்டதனால் உண்டாகிய மனச்செருக்கையுடைய குகிணையையும் தேருடன் பூட்டுதலைச் செய்யுமாறும் காடுகள் எல்லாம் நற்குணமுடைய மகளினின் இளவடிவம்போல அழகு பெற்று, வருவாறினை யுடையார் செல்வம்போல் பூத்தன, பார்! ஆதலின் இது கார்க்காலமே; மராமம் பாலைநிலத்திற்கு உரியதெனின் அது இந்நிலத்தில் இருந்தல் கூடாது என்ற நியதியிலே. எனவே இனி நாம் நமதுர் செல்லவே தக்கது.]

களம் 3.

[முல்லைநிலத்துச் சிற்றூரில் தலைவியின் மாளிகை]

தலைவியி:—எனது அன்பிற்குரியாய்! நீ எளியவரீது வைத்துள்ள மாருத அன்பினால், எனது நெஞ்சைத் தேற்றுவதற்கு—இதோ கார்க்காலம் வந்து விட்டது! 'அதோ தலைவியே! வரும் தேரொளி!' என்ற ஏதேதோ கூறுகின்றாய்; ஐயோ! என் அறிவு ஒரு நிலையில் இல்லையே!" (என்று கூறிக்கண்ணீர்விட்டு அழுதார்.)

தோழி:—

கண்டிான் முத்தக் கடுப்பப் புறவெல்லாம் தண்ணி யாலி புரன் புயல்கான்று [கொலோ கொண்டெழில் வானமுன் கொண்டன் றெவன் ஒண்டொடி யூடு நிலை.

[ஓளி பொருந்திய விளையல்களை அணிந்த செல்வி! இதோ பார்! காடுகள் எல்லாம், துயின் மிகுதியால் நினது கண்களினின்றது முத்துமுத்தாய்த் திரண்டு விழும் நீர்த்தானிகளைப் போன்ற குளிர்த்த மழைத் துளிகளும் ஆலக்கட்டிகளும் புரளும்வகை மேகம் மழை பொழிந்தகொண்டு அழகுடைய ஆகாயத்தை முழுவதும் மூடிக்கொண்டது; இங்கனமாகவும் நீ வருந்திப் பிணங்கிப் புலம்புவது ஏன்?]

களம் 4.

[காட்டில் தலைவன் பாசறை]

[தலைமகன் பாசறையில் அமைத்துள்ள தனது இருப்பிடத்தில் தனிமையில் தனது நெஞ்சோடு கூறிக்கொள்கின்றான்.]

எல்லா வினையுக் கிடப்ப வெடுநெஞ்சே கல்லோற்கு காணன் களிற்றின் மதகாறும் பல்லிற்குக் கூந்தல் பணிநீரோணன் கார்வானம் மெல்லவழி தோன்று மெயும் பெயும்.

[மனமே! இனி பெய்காதவி பொறுக்கமாட்டான்; மலைகள் உயர்ந்து விளங்கும் காடுகளில் ஆண் யாழைகள்

- 26 அசைதல் தங்கலு கோதலு மாகும்.
- 27 அசைத்தல் கட்டுதலு மசைத்தலு மாகும்.
- 28 அசனிவச் சிரமு மிடிபு மாகும்.
- 29 அசமே யாடும் மூவாட்டை செல்லும்.
- 30 அஞலமே பஞ்ச மணமுக்கு சிங்கமும்.
- 31 அஞரே துக்கமு மறிவி லானும்.
- 32 அஞ்சலி வணக்கலும் வாவற் பறவைபுயம் பேதைபு மென்னப் பேசலாகும்.
- 33 அஞ்சுறு யதகு மறிவிவானும் கிடாயும்.
- 34 அஞ்சன மிருளு மையுக்கன் மருத்தும் நூர் திக் காணையு லீகல் கல்லும் மஞ்சன மும்மென வழக்கினர் புலவர்.
- 35 அடலே கெரலையும் சென்றியும் வலியும் சமைத்தலும் பொருதலும் சாற்ற லாகும்.
- 36 அடியண்ட முதலுக்கு செண்டு வெளிபும் காதுலும் கவியடிபும் கழற லாகும்.
- 37 அடரே தகடு செருக்கமு மாகும்.
- 38 அடுதல் கோதலு மட்டலு மடர்த்தலும்.
- 39 அடலெவென் புலியுக்கு சுகோடு மாகும்.
- 40 அடுப்புப் பரணியு மச்சமு மடுத்திலும் அடுப்பு மெனவே அறைய லாகும்.
- 41 அடையப்பமு மிலையு மடுத்தலும் கனமும்.
- 42 அணைதலை யணையு மெத்தைபு மணையுக்கு சயன்ரு மென்னச் சாற்றினர் புலவர்.
- 43 அணியொப் பணையு மன்புமணி வருப்பும் அழகுமலம் காரமும் பூணும் டீடும் அணிதலு மிலக்கண வணியு மாகும்.
- 44 அணவல் புல்லலு க்கணு மாகும்.
- 45 அண்டம் விண்ணு முலாகமும் முட்டையும் ஆகாய மும்பிர மாண்டமு மாகும்.
- 46 அண்டசம் பறவைபுக் தேவையு டீணும் அரணையு முறும்பும் பல்லியு கண்டும் ஒந்தியு முதலையு மிரப்பியு காசமும் கச்சப மும்மெனக் கழற லாகும்.
- 47 அணுமக் நிரமுக்கு லெணு முண்மையும்.
- 48 அணக்கே மா தரும் வருத்தலுக் தெய்வமும் ஆசையு மழகு மச்சமும் கோதலும் கோயுக்கு குரும் துலவ லாகும்.
- 49 அண்ணமுண் ணையு மணரியு மாகும்.
- 50 அணுக்கமே யரசமுக்கு சாக்கமு மாகும்.
- 51 அண்ணல் டீடு மண்ணுதலும் தலைவனும் புத்தலு மரபும் புசல லாகும்.
- 52 அண்டர் பகைவருக் தேவரு மாயரும்.
- 53 அண்ணை பேயு மறிவிவானு மாகும்.
- 54 அத்திரி யொட்டமும் கணையுக் கழுதைபும் பரிதியும் விண்ணும் வெற்பு மாகும்.
- 55 அத்திரல் கணையும் வீடு மலையும் குதிரையுக் கழுதைபும் கூற லாகும்.
- 56 அத்தி யானையுக் கடலு மத்தியும் புன்ற முெலும்பும் புசல லாகும்.
- 57 அத்தஞ்சொற் பொருளுக் காடுமத்த நாளும் அருசெறியும் பொண்ணும் பா தியுக் காரமும் கண்ணு டியுமெனக் கழற லாகும்.
- 58 அத்தசைச் சொல்லு மறைகாணுக்கு சிவப்புப் இசைப்புக் துண்ணமு மியம்ப லாகும்.
- 59 அதர்சிறு கல்லும் புழுதியும் வழியும்.
- 60 அத்தனே சிவனும் பிதாவு மாகும்.
- 61 அதம்பா தானமும்மீழ்த்தலு மிறக்கலும்.
- 62 அத்தன ரதவோரும் பார்ப்பாரு மாகும்.
- 63 அத்தம[ரு]ளுநான முடிபும் கத்தனரியும் அழகு மெனவே யறைய லாகும்.
- 64 அத்தகன் குருடனும் கூற்றனு மாகும்.
- 65 அத்தி லாற்கு மிரண்டு மசையும் இடம்பெய ரும்மென வியம்ப லாகும்.
- 66 அத்தரம் விசம்பு மீடையு மனவும் பேதமு மேசமும் பேச லாகும்.
- 67 அத்தி மாலையும் பாஸையு தோசையும் இராவு மசையு மியம்ப லாகும்.
- 68 அத்தரி யுமையும் தூக்கையும் காணியும்.
- 69 அம்புவேயும் சீரும் விண்ணும் மேசமும் கணையும் விளம்ப லாகும்.
- 70 அம்மைவரு பிறப்புக் தாபு முமையும் அழகு மெனவே யறைய லாகும்.
- 71 அம்மையம் பிசையுக்கு சோறு தோசையும்.
- 72 அமரே அமர்த்தலும் பூசலு மாகும்.
- 73 அம்பிரீர் மேவோடு வளவுக் தெப்பமும் காவா யும்மென கவின்றனர் புலவர்.
- 74 அமுதம் பாது முத்தியு சீரும் அவிபும் மேசமும் பெருமையு மாகும்.
- 75 அம்புயம் பவாதிமும்பும் புட்டிலும் புயரும்.
- 76 அம்பல் பழமொழியு மலர்மொழியு மாகும்.
- 77 அம்மழகு மசையு சீரு மாகும்.
- 78 அமரர் பகைவருக் தேவரு மாகும்.
- 79 அமறல் மிதிதியும் பொலியும் டீடும் செருக்கமு மெனவே சிசுத்த வாகும்.
- 80 அம்பணக் தலாக்கோலுக் தாம்பு மாமையும் வாயுக் கதலியுக் தோணியு சீரும்.
- 81 அமைதல்சம் மதித்தலும் பொழுது மாகும்.
- 82 அமுதுபாலுக்கு சோறு மவியு மழையு.
- 83 அம்பரம் கூறையும் கடலும் காசமும்.
- 84 அம்படம் வெள்ளியு மோடமும் மரக்காலும் விண்ணு மமியும் விளம்ப லாகும்.
- 85 அயிரிமுப்பு சீரும் பரியு மாகும் தடாசமு மசமுக்கு சோறு மவணியும் குதனரும் விழாவுக்கு சொல்ல லாகும்.
- 86 அய்யன் மூத்தோலுக்கு சாத்தலு மப்பணும் சவாமிபுக் குருவுக்கு சொல்ல லாகும்.
- 87 அய்யன் கடினையும் பிச்சையும் பொழுதும் அனுமா னமுமென வறைய லாகும்.
- 88 அய்யார் தனகு முணியருக் தேவரும்.
- 89 அய்யமே வழியும் பிறப்பு மூணும் ஆண்டினிற் பாதியு மாகு மென்ப.
- 90 அயிர் தண் மணலு மணலுக்கு சர்க்கரையும்.

5 (யிரதி) அணியோச்சுரு

6 (யிரதி) கட்டிலு

7 (யிரதி) மிடமு 9 அத்திரி

9 (யிரதி) பொதியும்

தேவகி

அப்த்தியாயம் 1.

[6-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

வரப்போகின்ற வைபவத்தை யுள்ளியுள்ளி மதர்க்கின்ற. என் மாமியின் உள்ளம் அவள் திருமுகத்தில் திகழலாயிற்று. “ஆம், பொருளுடையார்க்கில் வலகமண்டு, சந்தே சொன்னாய். உன் தன்மதிபைப் போற்றுகின்றேன். இனிச்செய்பவேண்டியதயாதென்றும் இயம்புவாய்” என்றுகேட்க, இதுதான் தட்டிபட்டத் தருணமென்றுகண்ட நம் கர்மயோகி, “முயன்றவர் இகழ்ச்சியுடைந்ததில்லை. செய்வதற்குரிய முயற்சியும் பெரியதொன்றாய். உங்கள் கணவர் மந்திரி ஆவதும் நிச்சயம். வேண்டுவதெல்லாம் தன் அதிகாரத்திற்கு அடங்கிய ஒரு வர்த்தமானப்பத்திரிகை; அதனை நடத்துவதற்கு என் கணவர் இருக்கின்றார். பின்வரத் தெரியும் என் வார்த்தையின் உண்மை” என்று பிறர்சலம் ஒதினான். என் மாமியும் ‘நானே வா, பேசுவோம்;’ என்று அவளுக்கு விடைகொடுத்தாய்பிவிட்டுச் சிந்தனையில் ஆழமானான்.

இனிச் சேகரனார் துணையினால் என் மாமனுக்கு வரப்போகின்ற பெருமைமயில்தோய்த்துவிடும்என் மாமியின் எண்ணங்களைக் கலைக்கவிரும்பாமல் நான் பின்வரையில் வழியாக விட்டினுள் தழுவினேன். தழைவாயிலில் பன்னிரண்டுவயதுடைய என் மாமன்மகன் கோமளமுடும் பத்த வயதுடைய என் மாமன் மகன் விஜயனும் வினாயாடிக்கொண்டிருந்தனர். இவ்விரும்புமகனும் என்பால் காட்டுகின்ற அருமைமயில் தம் தாயையும் பலபடி வென்றனர். அன்னவர்ப்பாற் சென்ற வினாயாடி இழுத்த என் காலீற்று எதிராக என் அனுபவம் நின்ற தடைசெய்யவே அருகிருந்த அறைமுகிட்டு சென்றேன்.

பூமிமயக் கரைத்தலைமீட்போல் பெருமழை பொழிந்ததால் வெளியேசென்று உலாவுதற்கில்லை. அறையினுட்பென்றான் சாராரமேடையென்றில் உட்கார்த்துகொண்டு அருகிருந்த புத்தகத்தை எடுத்த இதும்களைப் புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். எவரினும், என் கணவழி மனமோ செல்லவில்லை. சாரரத்தின்வழியே மரக்களை நோக்கினேன். இன்னபடி புத்தகத்திற்குச் சிறிது கண்ணும் மரக்களுக்குச் சிறிது கண்ணும் கொடுத்தேயினும் எவ்வழியும் என் மனமோ நிலைக்கவில்லை. ‘நான் என் இப்படிப் படுகின்றேன், என் மாமி பேசினேன் வெறுக்கின்றேன். அவள் மக்களுக்கும் நான் ஏன் பகையானேன். நான் இழைத்த எந்தீக்கிற்கு இது அனுபவம்’ என்னும் எண்ணங்களே என் உள்ளம்புருந்த உழக்கின. நொத்தனளாய் வீற்றிருந்தேன்.

இவ்வளை வானம் இடிபுத்தது. இடிபுத்த இடி என் மாமியின் சிந்தனைமயக் கலைக்க, அவன் ஏழுந்து பின்வாயிலில் இருந்த தன் மக்களை அழைத்தான். என்மேல் பிழைகாணுவதல்லால் வேறொரு நினைவுமில்லா என் மாமன்மகன் விஜயம், “ஆம்மா, இந்தக் காற்றினும் மழையினும் அந்தச் சூரன்கு மரமேறப்போய்விட்டதுபோலிருக்கின்றது. காலியெழுந்து கண்ணிற் படவில்லை” என்று கூறினான். என் னருமை மாமியோ, “நீர்தான் ஏறட்டும், மண்ணுப்தான் போகட்டும்.

கண்ணிற்படாவிட்டாலென்ன, அது நம் கண்ணெய்த புண்ணியமே” என்று ஏசினளாய் நானிருக்கும் அறையிருந்து வந்து எட்டிப்பார்த்தான். அங்கு நான் இருக்கக்கண்டு, “இதோ இருக்கின்றிது. அதற்குப் போகுமிடமும் உண்டோ” என்று கூறித் தன் வாயின் தினவைத் தீர்த்துக்கொண்டான்.

‘எங்கே’ என்று கேட்டு உள்ளே துழைத்த விஜயன் என் கையில் புத்தகம் இருப்பது கண்டு, ‘உப்புக் கழுதையே, எச்சில் நாயே, நாகிப்பற பிணமே, எந்த அப்பன் வாங்கிக்கொடுத்த புத்தகம் இது.’ என்ற சொற்கொண்டு என்னைச் சுட்டு என் கையிருந்த புத்தகத்தை யும் பிடுங்கி என்னையும் கீழே தள்ளினான்.

நானே ஓர் சிறும்; வயது பன்னிரண்டுமே நிறையப் பெறுதலன். அவன் கொடுமை என்ன இயற்கையான பொறுமையை அகற்றியது. கோபமும் துக்கமும் ஒன்றுசேர்ந்து, என் நிலையைக் குலைக்க, விஜயனைப் பார்த்து விழித்தேன்.

“என்னடி, கள்ளி விழிக்கின்றாய். எச்சில் நாயே,” என்று உரக்கக் கூறித் காட்டானைக் குட்டியபோன்ற அம் மூர்க்கன் தன் கையின் வலிமையெல்லாம் என் தலையின்மேல் வீழ்த்தி மகிழ்ந்தான். அவன் குட்டிய குட்டி என்னை வருந்தவும், அவமானம் என்னுடையதைக்கவும், “கொலைகாரப்பாவி, சண்டாளர்” என்று இக்கொடுமைக்கு ஆற்றலம் கூவினேன். நிகழ்த்தனவற்றை அக்கிருந்த கண்டிருந்த என்மாய் இந்த ஒரு முறையாவது நியாயம் நடத்துவான் என்று எனது முன்னைய அனுபவத்திற்கெல்லாம் விரோதமாய் என்னி அவளை நோக்கினேன். நோக்கிய நான் குருதி பெனச் சிவந்த அவன் கண்களையெனக்கேட்டேன். அன்று என் கண்ணம் அவன் கையின் கொடுமையினின்றும் தப்பி நிற்கும் என்று நான் எண்ணிய எண்ணம் பிழைத்தது. அவன் கையை அரித்த தினவையும் என் மெய்பின்மேல் தீர்த்துக்கொண்டான். பொற்கலங்கி நான்கீழே விழுந்துவிட்டேன். அம்மஹாரணியோ, தன்னருமை மகனைக் கையெய்வற்றிக்கொண்டு, “அந்தப் பேயுடன் உனக்கென் செய்க? இவ்வீட்டை நன்றாகப்பிடித்து கொண்டுவிட்டது. அதுதொலைந்தொழியும் வரையில் நமக்குத் தொல்லிதான்” என்று என்னைவாயறவைது கொண்டுள்ள பிள்ளையும் பென்றாய் பென்றாய் பிண்டொடாப்பொருடொரு பன்றியினையப் போனான்.

என் இளமைப்பருவம் நடந்தவீத மிது. பிறக்கும் முன்னரே அப்பனைத் தின்றான் பெரும்பசிக்கு கொடுமையிடு பிறந்தபின் அன்னையைமும் விழுக்கியது. தாயையும் தகப்பனையும் தொலைத்த நான்என் மாமன் மனையில் இத்தகைய வைபவத்துடன் வாழ்ந்திருந்தேன். நான் அழுதழுது அழிவதன்றி வேறு என்னதான் செய்வது. உற்ற பரிபவத்தைக் கண்ணீரால் கவரப்பதல்லால் வேறொன்று மில்லாதேன் கண்வறளக் கலுழ்த்து ஓய்ந்தேன்.

மழைநின்றது. பகல் வெப்பியான் கிண்ணின் நடுவடைந்தான். உண்டிக்கு யாரும் என்னை அழைத்தாரில்லை, நானும் என் அறையைவிட்டு அகலவில்லை. நேரம் சிறிது சென்றபின்னர், அல் வீட்டில் சமையல்

வேலை செய்யும் தையம்மாள் என்பவள் நான் இருந்த அறைக்குச் சோறுகொண்டுவந்தாள். தையம்மாள் மிகக் கல்லவள்; என்மீது உண்மையில் ஆசை அதிகமும் கொண்டவள். என்னைத் தாயெனப் போலிவந்தாள். நான் பரிமீ சிறுமையெல்லாம் காணும் பொருதுவளாய்த் தனிபேயிருக்கையில் அவள் வருந்துவதை நான் பலமுறை கண்டிலேன். என் மாமி நடத்தும் மணியாட்சியில் ஒருமாதம் முழுதும் தரித்த வேலைக்காரியைக் குடந்தைக்கர் கண்டதேயில்லை. அத்தகையசெங்கோல் மாட்சியில் தையம்மாள் இரண்டாண்டுகளாக நிலைத்திருக்கின்றாள் என்றால் அவள் குணநலம் பெருமையைச் சொற்கொண்டிசாற்றவும் வேண்டியோ, கருணையிற் கடவாணியாள், பொறுமையினைப்பேபாவாள். தாயினும் பரிந்து அவள் கொண்டு வந்த உண்டியை ஏற்காமல் நான் என்ன செய்வது, நாயேபோல் தின்றேன். ஒருநாள் உணவை யொழியென்றால் என் பொல்லாவயிடு கேட்பதில்லை. அழுதது களைத்த என் கண்கள் உண்டின் ஆயர்வற்றன. துறங்கு நன்மருது தூக்கமே யன்றே. “தூக்கம் தடைக்கும் ஏ தூக்கமே, உன்னை வர்ப்புத்துகின்றேன். போதும் எனக்கு வாழ்வு. பெண்ணென்றால் பேயும் இரங்கு மென்பர்; திக்கற்ற கண்ணியென்றால் கலைநிலிலாத் தாயிலே ஆழ்த்திக் காக்கமாட்டாயே. அது உன் கடன்” என்று வேண்டினாளாய் ஆழ்த்தினார் நித்திரையில் அழுந்தியிட்டேன்.

அன்று நான் நீண்ட நேரம் துயின்ற கண் கிழித்தேன். விண்ணைக் கவர்ந்து என் கண்ணென மீண்டுமோர் முறை சொரிந்தமேகம் பெய்தழிந்தது. கதிரவன் மேருமலையை நெருங்கலானான். எழுந்து உட்கார்ந்தேன்; தூக்கத்தில் மறந்திருந்த காலிகிழ்ச்சிகளும், பரிபவத்திற் கிடமான என் கதிரவ நிலையும் எனது உள்ளத்தைப் பற்றிக்கொள்ள, நான் துடித்து வருந்தியது கொஞ்சமன்று. என் அன்னையையும் அப்பணியும் நினைந்து அழுதேன். என் தந்தையின் பிறந்த சிறப்பின் ஒருவர் உள் என்றது அவர் பல ஆண்டுகளுக்குமுன்னே வெளிநாடு சென்றார் என்றும் ஊரார் சொல்லக் கேட்டிலேன். அவர் நிலைவு இப்பொழுது எனக்கு வரவே அவருமா என்னைத் துறக்கவேண்டுமென்று சொந்தேன். அவர் எங்கிருக்கின்றார், என்ன செய்கின்றார் என்பது எனனால் தெரிந்துகொள்ள இயலவில்லை. அவ ருயிருடன் இருப்பாராயின் என் வருத்தத்தைத் தீர்க்காதிருப்பாரா என் அடிக்கடி எண்ணி வாடினேன். இன்னவாறு என் எளிப்பரிணை உன்னி உன்னி சொந்து கொண்டிருக்கையில் வெளியூருக்குச் சென்றிருந்த

என் மாமன் விடுவந்தார். என்னருமை மாமன் வரவே என்னையும் அறியாமல் அவரிடம் சென்று காலையில் நிகழ்த்ததை பெல்லாம் நிகழ்த்தபடி கூறி யழுதேன். ‘ஆம்மா அழுதே’ என்றனாத் து, என்னை வாரியெயிற் தனைத்து மடிமீதுத்திக் கண்களைத் தடைத்தார். கலைத்திருந்த என் கூந்தலை அவர் கைதிருத்த, ஆறுதல் கூறினாராய், அவர் வாய்நிறைத் மூத்தத்தால் முன் என் மாமியின் கைகளால் என் கன்னம் பட்டிருந்த பரிபவத்தைத் தடைத்தகற்றினார். என் உள்ளமும் குளிர்ந்து அமைதியுற்றது. நெட்டியிப்பிப்போக்கினளாய் என் மாமனது திருமார்பில் தலைசாய்த்து மெம்பறந்து உட்கார்ந்திருந்தேன்.

வெளியிலே சென்றிருந்த என் மாமியின் வரவை தோட்டத்தினுள் புருத்த வண்டியின் அரவத்தால் அறிந்துகொண்டு அவர் மடிபைய நீத்தகன்றேன். வந்தவர் என் மாமன் இருப்பது கண்டு நான் புரியாத குற்றங்கள் பல எனமீது சார்ந்திக்கொண்டே உட்கொண்டார். வழக்கம்போல் அன்று அவ்விடு அமாக்களமாய் மாறாமல், நான் என் மாமன் மடிபைய நீத்தகன்றதால் காத்தவிட்டேன். அன்றியும் மாமன் மந்திரியாகவேண்டும், மாமியும் மந்திரிக்கிழத்தியாகவேண்டும். இன்னதற்குச் சேகரணர் பத்திரிகைத்தலைமை பூணியவண்டும். மாமனக்கு மனமில்லையாயின் அவர் பண்பை அழிந்து, மந்திரிக்களவும் சிதைத்துவிடும்.

அன்றிரவு எனக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. ஆகையால் நெடுநேரம் சாராமடைமையில் சாய்ந்துகொண்டிருந்தேன். இதைக் கண்ட தையம்மாள் என்னிடம் வந்து, முகத்தில் வழிந்த என் கண்ணீரைத் தடைத்துத்தேற்றினார். ‘ஆம்மா, நீ வருந்தாதே, உன்னைக் காட்டிலும் கஷ்டப்பட்டவர் விலகல்கத்தில் இருந்திருக்கின்றார். நான் ராட்டை யிழந்தான். மணியையும் மக்களையும் பிரிந்தான், தானும் அயோத்திமன்னன் இருதுபன்னிடம் தேர்ப்பாகன் தொழில்செய்தான். அரிச்சந்திரன் மணியையும் தன்நெரு மகனையும் அடிமைகளாக கீற்றுத்த தன்னையும் கடலை காக்கும் ஓர் பறையானுக்கு அடிமை செய்துகொள்ள வில்லையா? பஞ்சபாண்டவர் கொள்வார்கொடுமையால் பட்டதும் சிறியதோ. நீ வருந்துவதற்கு பயனில்லை. இரவீருப்பின்னே பொழுது வீடியத்தான் வேண்டும். உன்னிரவும் விரைவிலே வீடியும். துரொளபதிக்குத் துகில்தந்த காத்தருளியவொரு கடலுளுக்குக் கண்ணுண்டு, காது முண்டு. வா, இருவரும் அவனைத் துதித்துத் தாயில்லோம்’ என்று என்னை அருமை யுடன் அழைத்தார். அவன் சொற்கள் என் துயரை ஒருவராய் ஆற்றிக் கொக்க, துரொளபதிக்குத் துகில்தந்த கருமுகிலை நினைந்தவளாய்த் துயில்கொண்டேன்.

காற்று மழை

Shakespeare—“The Tempest”

[16-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கம் 1. களம் 1.

[இதையாளன் வருகின்றான்]

இதையாளன்:—மீறப் பாஷை இறக்குங்கள்! ஆகட்டும் ஆகட்டும் (1)! கீழே, இன்னும், கீழே (2)! நேர்வாயியோடு இதனைக் கொணர்ந்துபாருங்கள் (3). [உள்ளே இரைச்சல் கேட்கின்றது]

(1) ஆகட்டும் ஆகட்டும், என்னும் அடிக்கு விவரவுக் குறிப்புடையது.

(2) உள்மும் இருக்கும் கப்பலான்களுக்கு இதையாளன் இடுகின்ற கட்டளை இது. கீழே, இன்னும் கீழே தாழ்த்துங்கள்—என்று சேர்த்துக்கொள்வேண்டும்.

(3) பாஷையோ, கப்பலையோ காற்றடிக்கும் வழிக்கு ரோரே திருப்பும்படி சொல்கின்றான்.

இந்த ஐயோவைப் பெருவாரி *ஆடித்துக்கொண்டு போகாதா (4)! இந்தக் காற்று மழையையும் எங்கள் உத்தியோகத்தையும் விட அன்றே அவர் அதிகம் கத்துகின்றனர்! (5)!

[ஸ்பஸ்டியானும், அன்ட்டோனியோவும், கன்னாவோவும் வருகின்றனர்]

இன்னும் மறுபடியும் (6)? இங்கே என்ன செய்கின்றீர்கள்? நாங்கள் எல்லாவற்றையும் கைவிட்டு மூழ்கிவிடுவதோ? அழிவேண்டுமென்பது உங்கள் ஆசையோ? (7)

ஸ்பஸ்டியான்:—ஏ, ஊனியட்டிக் குழுறுகின்ற உலோபிரகாயே, உன்தொண்டியின் புற்றுவைக்க... (8) இதையாளன்:—ஆனால், நீங்களே செய்யுங்கள் (9) அன்ட்டோனியோ:—தொலைத்துப் போகாயே! ஏ, வேசுகளே, இரைச்சலில்கின்ற துஷ்டா, தொலைத்து போ! மூழ்குவதற்கு உன்னளவு நாங்களே அஞ்சவில்லையே.

கன்னாவோ:—ஒட்டைப்பட்ட கொட்டாங்கைச்சியை விட இக்கப்பல் வலியைத்தலாததாயினும், இவன் முழுக்கொட்டான் என்பதற்கு நான் உத்தரவாதம் (10).

இதையாளன்:—பிடியுங்கள், இழுத்துப் பிடியுங்கள்! கடற்புறம் இன்றிவிழி மறுபடி நிரப்புகங்கள்; தள்ளுங்கள். (11)

[கப்பலான்கள் களைத்து வருகின்றனர்]

கப்பலாளர்கள்:—எல்லாம் தொலைத்து. பிரார்த்தனைகள் பிரார்த்தனைகள் செய்துகொள்ளுங்கள்! தொலைத்து எல்லாம். (12)

இதையாளன்:—ஐயோ! நம் வாய்கள் வீறாத்தா கிடக்கவேண்டும்! (13)

கன்னாவோ:—வேந்தனும் இளவரசும் ஜபம்செய்கின்றனர். நாமும் போய்ச் சேர்ந்துகொள்வோம். அவர்கள் கதிர்ப் நம்முடையதும்.

ஸ்பஸ்டியான்:—என்னுடைய பொறுமையைமெல்லாம் போய்விட்டது.

அன்ட்டோனியோ:—குடிசாரர்களால் வினே நமது உயிர்கள் மோசம் போயின (14). இந்தப் பினந்த வாய்ப் பாதகன் (15) அலைகளெல்லாம் உன்னைக் கழுவு நீ முழுக்கிடக்கலாகாதா.

கன்னாவோ:—இக் கடல்வீர்த் துளிகள் ஒன்றொன்றும், இவனை விழுங்குதற்கு ஆணைவைத்துத் தம் வாயைப் பினந்தாலும் என்ன? என்னமும் இவன் அக்கறிகே இடப்படுவான் தின்னம் (19).

[“ஐயோ என் செய்வோம்—“உடைகின்றோம், உடைகின்றோம்—“மனவியை, மக்களே, போகின்றோம்—“சேர்தா, போகின்றோம்—“உடைத்தோம் உடைத்தோம், உடைத்தோம்” என்ற உன்னே பத்த பல கூக்குரல்கள் கலந்து செய்யும் ஆரவாரம் கேட்கின்றது.]

அன்ட்டோனியோ:—நா மனைவரும் அரசனேறிமுழுக்கி மாள்வோம்.

ஸ்பஸ்டியான்:—அவள் பால் விடைகொள்வோம். [அன்ட்டோனியோவும் ஸ்பஸ்டியானும் போகின்றனர்]

கன்னாவோ:—ஒருகாணி பாழ்நிலத்திற்குப் பதிலாக—கோரைப்புறம் முன்னுப்புறம், எல்லாந்தான்—இந்தக்கடலின் ஆயிரக்காவதம் இப்பொழுது கொடுப்பேனே (17). தெய்வ சித்தத்தின்படி தானே நடக்கும் (18). இருப்பினும், உலர்ந்த வெரு சாவு சாகலாகாதா நான். (19).

(4) உள்ளே இரைச்சலில்கின்றவர்களை இப்படி வைக்கின்றான்.

(5) உத்தியோகத்தின் கத்தலாவது—பாய்களை இறக்கும்போதும் ஏற்றும்போதும் கப்பலான்கள் செய்கின்ற ஆரவாரம்.

(6) வந்தவர்களைப் பார்த்து, “மறுபடியும் இன்னும் ஏன் வருகின்றீர்கள்” என்று கடிக்கின்றான்.

(7) எங்கள் வேலையைச் செய்யவொட்டாமல் நீங்கள் இப்படிக்கும்கே வருவீர்களானால், கப்பல் கவிழ்வது நிச்சயம். அதுதானே உங்கள் கருத்து—என்று கிளந்துகூறுகின்றான்.

(8) தென்னைப்புறம், என்பது ஓர் தொடிய கோய். ஸ்பஸ்டியான் கோபக்கொண்டு இப்படி இதையாளனை வைக்கின்றான்.

(9) இப்படி என்னை வைத்தீர்களானால் என்ன இனிச் சம்மா விருத்துவிலேவென்; நீங்களே கப்பலை ஒட்டுவதானால் ஒட்டுங்கள்.

(10) துக்குமரத்தில் இவன் சாகவேண்டியவானாகையால், அந்தத் தலைவிதிக்கு மாறாக இவன் இன்று நீரில் மூழ்கி இறக்கமாட்டான். தேவசாய் ஒடு போல எளியதாயிருந்தாலும், அதனோடு ஒட்டையானாலும் கூட, இவன் இந்தக் கப்பலில் முழுக்கொட்டான் என்றதற்கு என் “ஐயின்” என்று பழிக்கின்றான்.

(11) இது, உள்ளே பாய்களைப் பிடித்திருக்கும் கப்பலான்களுக்கு இவன் இடுகின்ற கட்டினால்.

(12) இனிக்குக் கப்பலைச் செய்துள்ள இவனில்லை என்றும், எல்லோரும் சாகத்தான் வேண்டுமென்றும், சாவதற்கு முன்னால் அவரவர் தங்கள் இஷ்ட தெய்வங்களைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளட்டும் என்றும், கப்பலான்கள் வந்து கூறுகின்றனர்.

(13) இந்தக் கடல்வீரரைக் குடித்துச் செய்துத் தம் வாய்க் கவிழ்த்துப்போகலாக சேர்ந்ததென்ற இதையாளன் அஞ்சி வருக்துகின்றான்.

(14) இதையாளன் கப்பலான்கள் எல்லாரும் மதுக்குடித்து வெறியினால் கப்பலைக் காக்கமாட்டாமல் நாம் உயிரிழக்கவேண்டி கேட்கின்றது—என்பது பொருள்.

(15) இந்தப் பினந்தலாய்ப் பாதகனாக இதையாளன்—என்று யாதோ அவனைப்பற்றி உரைக்க வந்த அன்ட்டோனியோ, அவனையே பார்த்துச் சபிக்கின்றான்.

(16) கடலிலே முழுக்கிச் சாறும்படி இவனைச் சப்பிப்பதில் பயனில்லை. துக்குமரத்தில் தெய்வத்தையே பிழந்த கன்வன் இவன். ஆகையால் இக்கடலின் ஒவ்வொரு துளியும், “காணியை விழுக்கிய நீரில்கின்றேன் பார்” என்று சபதம்செய்து முயன்றாலும், இறுதியில் இவன் உயிர்தப்பி விடுவான்.

(17) பாழ்நிலமே யாகட்டும், அது கோரையும் கன்னியும் முன்னியும் அடர்ந்ததே யாகட்டும், அதனில் இருந்தால் இப்பொழுது நான் சாகமாட்டேனென்றே. இந்தக் கடலில் ஆயிரக்காவதம் எடுத்துக்கொடுக்கின்றேன். அந்தப் பதிலாக ஒரு காணி நிலம் கிடைத்தாலும் போதும். ஆனால் அது வாய்க்காதே—என்று வருத்திக்கின்றான்.

(18) ஆகையால் வருத்தி என்ன பயன்—என்று முடித்துக்கொள்ளின்றான்.

(19) உலர்ந்த சாவு—நீரில் மூழ்கித் தன்மரணம் அடையாமல் தரையிலே சாகலாகாதா.

யாப்பிலக்கணம்

[15-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

தலை

முந்திய பகுதியில் செய்யுளமைத்தற்கான அசைகளையும், அவ்வசைகள் சீர் கொள நிற்குஞ் சீர்களையும் பற்றிக் கற்போம். இனி, சீர் பல தட்டுநிற்கும் தலை என்பதனைக் கற்போம்.*

முற்கூறிய சீர்கள் ஒன்றோடொன்று கட்டுப்பட்டுத் தொடர்ந்துவரும் முறையே தலை எனப்படும். அத்தலை நேர் ஒன்று ஆசிரியத் தலை, நிரை ஒன்று ஆசிரியத் தலை, இயற்கீர் வெண்டலை, வெண்கீர் வெண்டலை, கலித்தலை, ஒன்றிய வஞ்சித்தலை, ஒன்றறத் வஞ்சித்தலை என்னும் ஏழு வகையாகச் செய்யுளில் வழங்கப்படும். இவற்றின் அமைப்பும் பின் வருமாறு:—

1. நேர் ஒன்று ஆசிரியத் தலை
2. நிரை ஒன்று ஆசிரியத் தலை

முதற்சீர் மாச்சீராக அமைந்து, நேரையால் தொடங்கும் வருஞ்சீரோடு பொருந்தி நடப்பதும்; முதற் சீர் விளச்சீராக அமைந்து, நிரையசையால் தொடங்கும் வருஞ்சீரோடு பொருந்தி நடப்பதும் முறையே நேர் ஒன்று ஆசிரியத் தலை, நிரை ஒன்று ஆசிரியத் தலை என வழங்கப்படும்.

உ - ம்:—கல்வி கல்வி கல்வி யென்றே
 நல்லவி பலருள கனிவிரும்பு புதவே
 போற்றத் தலைத்தகற் பொருளே
 சாற்ற வாகச் சால்பிற்குமே.

(இச்செய்யுளின் முதல்படியிடை சுற்றடியிலும் நேர் ஒன்று ஆசிரியத்தலையும், இரண்டாம் பூற்றும் அடிகளில் நிரை ஒன்று ஆசிரியத் தலையும் அமைந்திருந்தல் காண்க. இத்தலையை மாமுன் நேரும், விளமுன் நிரையும் என்னும் வாய்பாட்டால் மறவாமல் நீனை விட அமைத்துக்கொள்ளலாம். இவ்விருத்தலையும் ஆசிரியப்பாவஞ் சூரியவை.)

3. இயற்கீர் வெண்டலை:—சாரைச் சீர்களில் மா முன் நிரையும், விளமுன் நேரும் அமைய வருந்தலையே இயற்கீர் வெண்டலையென வழங்கப்படும்.

4. வெண்கீர் வெண்டலை:—முவசைச் சீர்களாகிய காய்ச்சீர்களின் முன் வருஞ்சீர் முதலில் நேரையமைத்து வருவது வெண்கீர் வெண்டலையென வழங்கப்படும்.

உ - ம்:—கணவன் கருத்திற் கலந்திக் கொழு
 மனைவியே நன்மனை யாம்.

(இச்செய்யுளில் முதல்படியில் மாமுன் நிரையும், இரண்டாமடியில் விளமுன் நேரும் அமைந்து இயற் சீர்வெண்டலை யாயினமை காண்க.)

“யாதாளு நாடாமா ஊராமா லென் னொருவன்
 சாந்தனை யுள் கல்லாத வாறு” —திருக்குறள்

(இச்செய்யுளில் காயமுன் நேர் வந்து, வெண்கீர் வெண்டலையாயினமை காண்க. இவ்விரு தலைகளும் பெரும்பான்மை வெண்பாவுக்கே உரியனவாதலின், வெண்டலை என்னும் பெயர் பெற்றன. மாமுன் நிரையும் விளமுன் நேரும், காயமுன் நேரும் வெண்டலை யாகும் என்பதை நீனை வி லமைக்கவேண்டும்.)

* தலைகளைப்பற்றி (1931-ஆவது வருடம்) 4-ஆவது வால்புலின், 9, 10, 11, 12, 13-ஆவது இதழ்களில் விசுவாக எழுதியிருக்கின்றோம்.

5. கலித்தலை:—முதலில் காய்ச்சீர் நின்று, அதனோடு வந்து நேரும் சீரின் முதலசை நிரையானால், கலித்தலையாகும்.

உ - ம்:—“செல்வப்போர்கீ கநச்சண்ணன்
 செய்கீத்தெறித்த சிவவாணி
 முல்லைத்தார் மறமன்றார்
 முடித்தலையை முக்கிப்போய்
 எல்லைநீர் வியன்கொண்ட
 இடைதடையு முதியம்போய்
 மல்லலோக் கேழியலானை
 மருமப்பாமித் தொளித்ததே.”

(இச்செய்யுளில் காய்ச்சீர்முன் நிரையசை பொருந்திக் கலித்தலையாயினமை காண்க. “இது மயக்கமில்லாக் கலித்தலையான வந்து செய்யுள்; என்பர் காரிகையுரைகாரர். யாப்பருங்கல விருத்தி இச்செய்யுளைச் சிறப்புடைக் கலித்தலைக்கு உதாரணம் காட்டும். இதில் ‘மல்லலோக்’ என நிற்கும் சீர் ‘கவியன்’ என அலகிடும்படி அமைந்துள்ளது. ஆயினும், அச்சீரை—முந்திய இதழில் பொதுச்சீருக்கு உதாரணம் காட்டிய ‘அங்கண்டவானத்’ எனத்தொடங்கும் செய்யுளில் ‘அளந்தததுட்டயம்’ ‘மந்தமாமும்’ என்னும் சீர்க்கப்பிரிந்திசைப்பதால், அளந்த + த + ததுட்டயம், எனவும் மந்த + த + தாம + தும் எனவும் அமைத்து, முறையே புள்மாமாறுநிலம், தேமாத்நண்ணிழல் எனக் கொண்டாற்போல—மல + த + தலோம் என அமைத்து, தேமாத்காயாகக் கொண்டாலன்றிக் கலித்தலையாகாமல் நிரையொன்று சூரியத் தலையாகி, மயக்கமில் கலித்தலை எனவும் சிறப்புடைக் கலித்தலை யெனவும் வழங்கியதற்கு முறணாகக் காண்க.)

6. ஒன்றிய வஞ்சித்தலை:—முவசைச் சீராகிய கனிச்சீர் முதலில் நின்று, அதனோடு பொருந்தும் சீரின் முதலசை நிரையாக அமைவது ஒன்றிய வஞ்சித்தலை எனப்படும்.

7. ஒன்று வஞ்சித்தலை:—கனிச்சீர்முன் நேரையசை வருவது ஒன்று வஞ்சித்தலை எனப்படும்.

உ - ம்:—மறைமலருறை மகலென னுமன்
 உரைபெருமனத் துகுந்தெய்திடி
 புரையறுதலும் புகச்செய்திடும்

அதனால்,
 அவனே புகலென வமைய
 உறுதியாகக் கருதிக் மனனே.

(இச்செய்யுளில் முதல்பூற்று அடிகளிலும் கனிச்சீர்முன் நிரையசையமைந்து, ஒன்றிய வஞ்சித்தலையாயினமை காண்க.)

விண்ணினிலியல் வெண்மதிசிலம்
 நண்ணியவிருள் நைதாச்செயு
 உண்ணிலவிருள் ஓட்டிழுகொலே

அதனால்,
 கல்வியே விளக்கெனக் கண்டுக
 கல்லும் பகலும் மதுபொ லறிவே.

(இச்செய்யுளில் முதல்பூற்று அடிகளிலும் கனிச்சீர்முன் நேரையசையமைந்து, ஒன்று வஞ்சித்தலையாயினமை காண்க.)

விசேஷக் குறிப்பு:—சீர்களுக்கும் தனிகளும் செய்யுட்களில் வழங்குங்கால், கவனித்தற்குரியவை பின்வருவன:—

1. வெண்பாவில் மாச்சீர், விளச்சீர், காப்பச்சீர் என்னும் சீர்களே பயின்ற வரும்; மற்றச் சீர்கள் வரின், வெண்பாவின் ஓசை கெடும்; இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை ஒழிந்த வேற்றுத்தனை விரவா என்று அறிக.

2. ஆசிரியப்பாவில் கருவிளக்கனி, கூவிளக்கனி என்னும் இரண்டு சீரும் வாரா; தனிகள் யாவும் வரும்.

3. கலிப்பாவில் தேமா புனிமா என்னும் மாச்சீர்களும்; கருவிளக்கனி கூவிளக்கனி என்னும் நிரைநலவாகிய வஞ்சி யுரிச் சீர்களும் வாரா; தனிகள் யாவும் வரும். மாச்சீர் இரண்டும் வெண்கலிப்பாவினும்; கொச்சகக் கலிப்பாவினும்; நிரை நலவாகிய வஞ்சி யுரிச்சீர் கொச்சகக் கலிப்பாவினும் அருகி வருதலும் உண்டு.

4. வஞ்சிப்பாவில் எல்லாச் சீர்களும் எல்லாத் தனிகளும் பொருந்தி வழங்கும்.

இங்ஙனம் கூறப்படினும், அவ்வச் செய்யுளுக்கெனச் சிறப்பாகச் சொல்லப்பட்ட சீர்களும் தனிகளும் பொருந்தி வருதலை சிறப்புடையதாகும்; மற்றவை பொருந்தி வருதல் சிறப்பாகாது என அறிக.

இனி, வெண்பா முதலியவற்றிற்கு அசை பிரித்து, சீர் செய்த தனை கோக்கும்போது சிற்சில இடங்களில் சீருத் தனையும் சிதைத்து வருமானால், 1 குற்றியலகரம் 2 குற்றியலகரம் 3 உயிரளபெடை இவைகளை அலகு பெறுவென நீக்கிக்கொள்ளவேண்டும்; 4 ஐகாரக்குறுக்கூடும் 5 ஒற்றளபெடையும் ஒவ்வொரு மாத்திரையுடையவைகக் கொள்ளவேண்டும்.

உ. ம்:—

1. “அருள்வ நீயாவதனிற் கொல்லமை கோதல் பொருளில் தவ்வுள் நின்னல்.” —தீருக்குறள்

(இதில் ‘அருள்வ நீயாவதனிற்’ என்னும் இரு சீர்களுக்கிடையில் தனை பார்க்கும்போது காப்புறள் நிரை வந்து கலித்தனாயாகிறது. கலித்தனை வெண்பாவில் வருதல் கூடாதன்றோ? ஆகையால், புணர்ச் சிமில் வந்த குற்றியலகரமாகிய தி என்பது மாத்திரையின்றி வந்ததெனக் கொள்க.)

“கொன்றுகோடுகீ குருகியபாவும் சென்றுகோடுகீ செழுமலைப்பொருவன வென்றுகோடுகீ விறல்வேழம் என்பதுமே பிடிபுண்போலும்

அதனால், இண்டுகை இரவிவண் தெறிவாரின் வண்டின் கோதை யுயிர்வா முலனை.”

(இப்பாட்டில் குற்றகரம் வந்து முதல் மூன்று அடிகளில் ஆறனைச்சீரும், ஈற்றடியில் ஐந்தனைச் சீருமாயின. வஞ்சிப்பாவில் இப்படி வருதலாகாமையாலும், சிலில் ஐந்தனை ஆறனை கொள்ளப்பட்டாமையாலும், அச்சீர்களினுள்ள குற்றுக்கர்களை நீக்கினால்; முதல்மூன்று சீர்களும் தேமாமந்தாயாகவும், ஈற்றுச்சீர் கூவிளக்காயாகவும் அமையும். இச்செய்யுளில் கலிச்சீர் தனையும் வந்து வழங்கப்படுமா மல்லவா?)

3. “இட்டடி நோக எடுத்தடி கொப்புளிக்க வட்டில் சுமந்த மருங்கசையக்—கொட்டிக் கிழங்கோடு கிழங்கென்று கூறுவாள் நானின் வழங்குகோசை வையம் பெறும்.”

(கம்பநாடர் மைத்தராகிய அம்பிகாபதி என்பார் பாடியதாக வழங்கும் இச்செய்யுளின் மூன்றாமடியைக் கவனிக்க. ‘கிழங்கோடு கிழங்கென்று’ என்னும் இருசீர்களும் புரிமாந்தாய்+புரிமாந்தாய் என்னும் வாய்பாடு பெறும். அதனால், காப்புறள் நிரை வந்து கலித்தனாயாகி வெண்பாவின் இலக்கணம் கெடுவதால், இங்குள்ள அளபெடைக் குறியாகிய ஓகரத்தை நீக்க; மாபுண் நிரையாகிய இயற்சீர் வெண்டளை யாதல் காண்க.)

4. “அண்ணையையான் நேரவ தவமாலுணியியாய் புண்ணையையான் நோவன் புலந்து.”

(இச்செய்யுளில் அண்ணையை யான் என்பதில் உள்ள ‘ணைய’ என்னும் ஐகாரங்களுக்குற்றெழுத்தே போலக் குறைத்து குறிவினைந்த நிரையசையாயின. அதனால், இச்சீர் கூவிளக்காய் ஆயிற்று; ஐகாரத்தைக் குறுக்கமாக்கக் கொள்ளாவிட்டால், தேமாந்தனைய ஆதல் காண்க.)

5. “கண்ணை கருவினை காழ்முல்லை கூடுமெறு பொன்னன் பொறிகணங்கு போழ்வா யிலவம்பு மின்ன னுழைமருங்குல் மேதகு சாயலாள் என்ன பிறமகளை மாறு.”

(இச்செய்யுளில் ஒற்றளபெடை அடிதோறும் அமைந்து ஓரலகு பெற்றெதால், தேமா என்னும் வாய்பாட்டில்லக்கித் தனை கெடாமல்க்குக் கருவியாயினமை காண்க. ‘கண்ணன்’ என்னுஞ் சீர்க்கு வாய்பாடு காணும்போது (கண்+ன்) என நிறுத்தித் தேமா எனக் கொள்க. பாட்டில் மெய்யெழுத்து மாத்திரை பெருதாயினும், சுண்டு அளபெழுத்த மெய் மாத்திரை பெற்றது காண்க. இனி ஆய்த எழுத்தும் இங்ஙனமே அளபெழுத்தக்கால் மாத்திரை பெறும். அதனை,

உ. ம்:—“எஃம் கிலக்கிய கையாய் இவ்ஹயிர் வேஃம் குவார்க்கில்லை வீடு.”

என்னுமிச்செய்யுளின் காண்க.)

எ ம ர ங் க த த் தி ள வ ர ச ன்

ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல ஐயர் B.A., B.L.,

எழுதியவோர்

செந்தமிழ்க்காதை.

கலாநிலயம், வெள்ளாள வீதி, புரசைபாக்கம், சென்னை. விலை ரூ. 1-4-0

- கம்பராமாயணம்

ஆரணிய காண்டம்—7. மாரீசன் வதைப் படலம்.

[8-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இடமுங் காலமு மிராவணன் கேன்செயும்.

“வன்மையை மாற்றும் ஆற்றல் காமத்தே வகித்த தன்றே” என்னும் விதியினை முதலில் வருத்துப் பின் பாபிடுவெந்தோள் இராவணன் விரகத்தால் வருந்திய விதக்களையும் அந்நினைத் தனித்தற்கு அவன் முயன்ற வகைகளையும் கம்பர் கூறுவாராகின்றார்.

புனைமணிமண்டபம் விட்டெழுந்து இராவணன் அழிந்திழி சிந்தையோடும் ஓர் ஆடகக் கோயில் புக்கான். அங்கு, [கைத் பூமினால் வேய்ந்து செய்த பொங்குபி ரமளி கொங்கே விமார் குழுவுநீக்கச் சேர்ந்தனைச் சேர்த்த லோடும் நாவிரா றேநிவ்வீரநயமுங் குயமும புக்குப் பாவியாக் கொடுத்தவெம்மை பப்பப்பப்பரத்ததன்றே [கொக்கையுடைய மனைவியார் தன்னை விட்டு நீங்கிய பின் தான் தனியே, பூமினால் செய்து விளக்குகின்ற ஓர் படுக்கையைச் சேர்ந்தான். சேர்ந்ததென்ற, கன்னாரிமணம் கம்புகின்ற கூத்தலையுடைய மன்போன்ற சிதையின் கண்ணையும் மூலகணையும் அவன் இடைவிடாமல் நினைக்க, அதனால் அவைகள் வினைத்த வெப்பம் மெல்ல மெல்ல அதிகரித்தது]

அதிகரிக்கவும்,

நூக்கலாகலாதகாத நூறு நூறு கோடியாய் பூக்கவாசவாடை வீச சித நீர்போ திர்த்தமென் சேக்கை வீச நீர் துதிக்க யாக்க கொண்ட வென்றிதோ ளாக்கை தீய வள்ள கைய வாவி வேவ தாயினான்

[விவக்கமுடியாத காமமானது தூறுதூறு கோடியாக வளர, அதனால், வாசனையுடைய இரக்காற்ற வீசுகின்ற குளிர்ந்த பனிநீர் பொருத்திய மெல்லிய படுக்கையாக அமைந்துள்ள மலர்கள் கருதி, எட்டுத் திக்குக்களிலும் உள்ள யானைகளையும் வென்ற தோள்களோடு தன் உடல் தீத்துபோகவும் மனம்சையவும் உயிர் வேகவும் ஆயினான்]

தாது கொண்ட சித மேவு

சந்து சந்த மென்றளிர்ப்

போது கொண்ட செத்த போது

பொங்கு தீம ருந்தினால்

வேது கொண்ட தென்ன மேனி

வெந்து வெந்து விம்முதி

ஊது வன்று ருத்தி போது

யிர்த்து யிர்த்து யங்கினான்.

[குளிர்ச்சிபொருத்திய சக்தனத்தையும், அழகிய மெல்லிய இலை தளிர்கணையும், மகரத்தப்பொடியுடைய மலர்களையும் எடுத்துக்கொண்டு மணிப்பெண்கள் இராவணனுக்குச் சைத்தியோபசாரங்கள் செய்யும்பொருட்டுச் சமீபித்தபோது, அவன், பொங்குகின்ற கெருப்பாகிய மருத்தைக்கொண்டு வேது பிடித்தபோலும், தன்உடல் வெந்து வெத்து, மிகுகின்ற கெருப்பை ஊதுகின்ற வலிய துருத்தியையப்போல பெருமூச்சு விட்டுவிட்டு ஊடாடினான்]

தாவி யாது தீதெ னுதைய வானை மெய்ப்புறப் பாவி யாத போதி வாத பாவி மாழை பானல்வேல் தாவி யான கண்ணி மேனி காண மூரு மாசையா லாவி சால கணாந்து நெருந்த முங்கு வாறு மாயினான்

[மனதை ஒருகிலம்பு படுத்தாமலும், பிறன்மனைவிக் கு ஆசைப்படுவது தீயது என்று கருதாமலும், சிதையைத்

தழுவுவதற்கு இடைவிடாமல் நினைத்திருந்த அந்தப் பாவியான இராவணன், மாவடுகையும் கருடுகெய்தல் மலரையும் வேலையுத்தகையும் நீரோற்பல மலரையும் போலும் கண்ணையுடைய சிதையின் மேனியைப் பார்ப்பதற்கு மண்ணென்ற ஆசையினால் மிகவும் உயிர்வருத்திச் சேர்ப்பவனும் ஆயினான்]

பாங்கி டந்த மாதி ரம்ப ரிந்த பாபி யானையின் கரங்கிடந்தகாமப்பொழுந்திரக்கவென்றகாவலன் மாங்குடைந்த தும்பிபோலங்கன்வாளிவந்துவர்தாங்குடைந்து நொந்துநொந்துளைத்தொதுங்கினான் [பாரம் பொருத்திய திசைகளைத்தாங்கிய வலிமையுடைய யானைகளின் துதிக்கையில் பொருத்திய தந்தக்களை ஒடித்து அதனால் அவை வருத்தும்படி. வெற்றிகொண்ட அரசனாகிய இராவணன்—மரத்தைக் குடைகின்ற வண்டுகள்போல மனம்மத பாணங்கள் வந்துவந்து மார்பைத் துளைக்க மிகவும் கொத்து வருத்தி ஒடுங்கினான்]

கொன்னை துன்று கோதையே கோடாரி

கொம்பு வந்தெ நெஞ்சிடை

நின்ற துண்டு கண்ட தென்ற

ழிந்த முங்கு நீர்மையான்

மன்ற தங்க வங்கன் மாரன்

வாளி போல மல்லிகைத்

தென்றல் வந்தெ திர்த்த போது

சிறு வாறு மாயினான்

[கொன்றைப்பழம்போன்ற கூத்தலுடன் கூடிய ஒரு பூங்கொம்பு போன்ற மனத்தை என் நெஞ்சில் வந்து தங்கி விட்டான். அவனை காள் பார்த்தது உண்டு, என்று பித்த நீக்கொண்டு மனவுறுதி அழித்து வருத்துகின்ற தன்மையான இராவணன், வாசனை தங்கிய பூமாலையை அணிந்த மன்மதுனுடைய அம்புபோல, மல்லிகைப் பூவின் மணத்தோடுகூடிய தென்றற்காற்று வந்து தாக்கியபோது அதனைக் கோப்பிலமும் ஆயினான்.]

காமக் கொண்டார்க்கு இடம்பெயர்வதால் உண்டோ பயன்? மணிமண்டபம் விட்டு ஆடகக் கோயில் வந்த இராவணன், இவ்விடத்துத் தன்னோய்தனியப் பெருமையின்,

அன்ன காலை யங்கு நின்றெ முந்த முங்கு சிந்தையான்ட இன்ன வாயு செய்வெ நென்றெ ரொண்ணி வாளி ரங்குவான் பந்து கோடி தீப மாலை பாலையாழ்பு பிழ்த்தசொற்ற பொன்ன னரெ கேக் வங்கொர் சோலை யூதி போயினான்

[அப்பொழுது அவ்விடம் விட்டெழுந்து, வருத்துகின்ற மனத்தையுடையவரையும், இன்னது செய்வதென்ற எண்ணம் ஒன்றும் இல்லாதவனுக்கித் தன்பப்பட்டி, பாலையாழின் இசையைப் பழித்த சொற்களைப் பேசும் இலக்குமியைப் போன்ற மாதர் பழர், சிரத்த நிபந்தன் என்னும் தலைவனை வரிசையாக எடுத்துச் செல்ல, அக்குள்ளுள் சோலைக்குச் சென்றான்]

நருக்கனின் இனமெல்லாந் தழைத்த அத் தண்ணறுஞ்சோலைபின் கண், அபயுள்கோய்பிக்க இராவணன் ஓர் பாலிற் அமளியிற் சேர்ந்தான். அவ்வளவில்

கனிசனின் மலரின் வர்த்
கள்ளுண்டு கனிசு என்ன
வனிதையர் மழலை யின்சொற்
கின்றையுங் குயிலும் வண்டுமீ
இனிபன மிழந்து கின்ற
யாவையு மிலங்கை வேந்தன்
முனிபுமென் தறித்த வாயு
முங்கையர் போன்ற வன்றே

[பழங்காலிலிருந்தும் மலர்களிலிருந்தும் வந்த மதவை உண்டு கட்டுடியர் போன்றனவும், மாதர்களின் மழலை போன்ற இனிபு சொற்களைப் பேசுவனவும் ஆகிய கிளி சேரும் குயில்களும் வண்டிகளும், இவைபோன்ற இனிப வைகளைப் பேசுகின்ற மற்ற யாவையும், இவர்களைக்கு வேந்தனாகிய இராவுணன் கோயிப்பான் என்று அஞ்சி அடங்கிய வாயை உடையவைகளாகி, ஊமைகளைப்போல் இருந்தன]

இராவுணன் சோலையை அடைந்ததால் அங்கிருந்த பறவைகள் வாய் ஓடுங்கின்றவையென்றி அவன் நோய் அடங்கவில்லை. காமத்தின் மேகம் கலப்பது மனத்திலாதலின் புறத்துறா சிலவற்றை மாற்றி மாற்றித் தனிசுக் முயல்வது போதலை. மாசுடைய மனத்தவர், மனத்தின்கண் அம் மாசு இருப்பதால் தாம் துயருறுகின்றவர்களைகளை விரைநிலையாமல், இந்த இடத்தில் இந்தக் காலத்தில் இரத்தப் பொருளில் பிழைகள் இருக்கின்றனவென்றும் அவ்விடம்காலம் பொருள் முதலியவைகளை மாற்றுவதால் தம் துயரைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் என்றும் வீணே எண்ணிப் பற்பல முயலும் இம்மனப்பாறாகிய சிற்றினத்தவர்தம் அறிபாமைகைப் கம்பப்பெருமான் காட்டி கின்ற நபத்தினை உய்த்துணர்தல் உலகத்தை உயர்வடையச் செய்யும். நறுமலர்க்காவிற்கு இராவுணன் நண்ணலும் எண்ணிகழ்ந்தது! மனமுந் தகவுமின்றி இக்கொடியோன் வளர்த்தகாமத்தால் வீணர்த்தநோய்சற்றேனும் தனிவிதின்றியே, இனிபன மிழந்துகின்றனவெல்லாம்முங்கையர்முடிவதேநேர்ந்தது.கொடியோர் வரவே நல்லவர் தம் வர்ப்புதிவக விழையாமல் இனிபன யாவும் ஒழிவது இவ்வகில் புதமையன்று.

இடம்மாறித் தான் எய்தியதொன்றுமில்லை என்பது கண்ட இராவுணன், இனி, காலத்திற் கைவைக்கப் புகுண்டிருன். தன்னையும் மாற்றும். ஆற்றல் காமத்தே தங்கிய கொள்கையை மறந்த மதியிலியாயினும், காலத்தைத் தான் மாற்றியோர் ஆற்றலைச் செலுத்துவான்கி,

பருவத்தால் வாடை வந்த
பகம்பனி யநங்க பானம்
உருவிப்புக் கொளித்த புண்ணிற்
குளித்தது முனைந்து கிம்பி
இருதுத்தான் யாத் டாவென்
றியம்பின னியம்ப லேடுமி
வெருவிப்போய்ச் சிரி நீங்கி
வேனில்வர் திறுத்த தன்றே

[யின்பனிக்காலத்தின் இயல்பின்படி வாடைக்கார்த்ருேடு வந்த குளிர்ந்த பனிபானது, மனம்தபானம் பாய்ந்து மறைந்த புண்களில் தாக்கியவுடனே, வருத்திப் கொங்கி, (இப்பொழுது இருக்கும் பருவத்தான் யாதபா) என்பது இராவுணன் கூவினான். அவ்வளவில், யின்பனிக்காரமானது அஞ்சி ஓடிவிட, அதற்கு அடுத்த பருவமாகிய வேளிர்காலம் வந்து சேர்ந்தது]

“யாதபா இருது” என்னும் வரக்கன்றால் கேட்டு, பாவம் அப்பேதைச் சிரிம் பயத்தினால் பிள்ளும் பனிப்ப ஓடுதலும், காலத்தைக் ‘காசி’ யாய் விடப்பட்டதென்ற கடைமபற்றி வேளிப்பருவம் வந்து சேர்ந்தது. ஆயினும் என்! அதனால் இராவுணனுக்கு ஏதேனும் துன்பம் நீங்கியதோ வென்னின், அங்கொன்றும்மில்லை—

வன்பனை மரமுந் தீய
மலைகளுந் குளிர் வாழும்
மென்பனி பெரிந்த தென்றால்
வேளிலை விளம்ப லாமோ
வன்பெனும் விடமுன்ன டாரை
ஆற்றலா மருந்து முண்டோ
இன்பமுந் துன்பத் தானும்
உள்ளத்தோ டிணைந்த வன்றே

[வலிய கிணையுடைய மரங்களும், காட்டுத்தீயையுடைய மலைகளும் குளிர்ந்த வாழ்வதற்குரிய மெல்லிய பனிக்காலமே இராவுணனுக்கு வெப்பஞ் செய்ததன்றால், இயல்பிலேயே வெப்பமுடைய வேளிர்காலத்தைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ காமம் என்னும் விஷத்தை உட்கொண்டவர்களை ஆற்றக்கூடிய மருந்தும் உண்டோ! இன்பமும் துன்பமும் மனத்தின் நிலைமையையே பொருத்தியவைகள் அவ்வோ!

இன்பமும் துன்பமும் உள்ளத்தோ டிணைந்தபெற்றியை, ஓராமல் விவகரித்த இவ்விராவுணனும், ஓர்ந்து விவகரித்த அந்தச் சாத்தனும் (Satan in Milton's "Paradise Lost") இறுதியில் தாம் அடைந்த முடிவு ஒன்றையாயினும் உலகத்திற் கல் சீருவர்களால் நேர்ந்த செய்திகளை வேறுபடுகின்றன—இது பற்றிப் பின்னர்.

இராவுணன் உண்டகிடம் அன்போ, வன்போ? அகரம் வகரம் இரண்டிற்கும் அவ்வுடியில் மோனை அமைவதால் இவ்விரண்டில், பொருன்றிரிய சொல் பொருந்தக் கூடும். அன்பெனும் சொல் இப்பொழுது இராவுணன் அடைந்திருந்தது போன்ற தகவிலாமோகத்தின் பெயரால் வழங்குவரும் மரபில்லை. அது, மாசற்றகாதலை உணர்ந்தும் பெற்றியது. என்னி காதல்நோய்க்கும் ஓர் மருந்து முண்டோ, என்பதன் சற்று ஓகரம் எதிர்ப்பறையுடைய அருமை. ஏனெனில், “யிணர்க்கு மருந்து பிறம எனியிழை தன்னோய்க்குத் தானே மருந்து” என்றாரைத்த நிருவனரூவர், அந்நோய்க்கும் ஓர் மருந்து உண்டென்றவன் த்தினார். தன்னோய்க்குத் தானே மருந்தென நிற்பல் கிந்தையையாயினும், அவ் கிந்தைசெய்த மருந்து ஒன்றிற்குக் கம்பர், “அன்பெனும் விடமுன்ன டாரை ஆற்றலாம் மருந்து முண்டோ” என எங்கணம் மறுத்த கிணவலாம்? மற்று, “வன்பு” என்று, உடன்படுமெய் பின்றியே வந்தசொற்போதும் இது. “வன்பாடு” என்பதற்குப் பரிமேலழகர், “முருட்டுத் தன்மை, அஞ்சாவது ஓராத செய்துகிற்றல்” என்பதற்குள் கூறுவார். “வன்பாடு” என்பதும், “வன்பு” என்பதும் ஒரு பொருளை ஆவது மணக்குடவர் உரையினால் கிணங்கும். ஆதலின், தக்கதென்றன்று ஓராத முருட்டுத் தன்மையால் ஒன்றினை இவ்விராவுணன்போல் பற்றிக்கொண்டவர் பரித் தன்பத்தை ஆற்றுவதற்கு மருந்திலலை, எனக் கொள்ளல் ஏற்புடையதாகலாம்.

Kalanilayam Crossword—Puzzle No. 1.

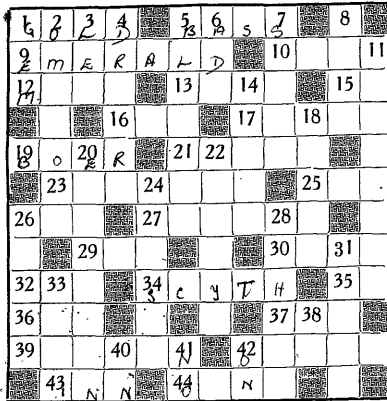
LAST DATE:—13TH FEBRUARY, 1933.

Across

- 1 A Precious metal.
- 5 A, deep hollow noise.
- 9 A precious stone.
- 10 A city in Northern India.
- 12 Anything proverbially small.
- 13 A Whirlpool.
- 15 Indefinite article.
- 16 Purpose.
- 17 A cosmetic.
- 19 Male pig.
- 21 Sluggish.
- 23 A Grecian hero.
- 25 A bush of ivy.
- 26 A timber tree.
- 27 Virtuous.
- 29 One out of many.
- 30 Formerly.
- 32 Male sheep.
- 34 Birds' claw.
- 35 That is.
- 36 A sphere.
- 37 Embankment.
- 39 Officer in charge.
- 42 Purport.
- 43 Tavern.
- 44 Smell.

Down

- 1 Any precious stone.
- 2 Foreboding evil.
- 3 Hindrance.
- 4 Desolate.
- 5 Defect.
- 6 Eccentric.
- 7 Chief officer of a Municipal Corporation.
- 8 Cliff.
- 11 An incident.
- 14 Apparel.
- 18 Speak.
- 20 A Moorish palace in Spain.
- 22 Tidily.
- 24 Mowing knife.
- 26 A dart.
- 28 Delicate.
- 31 An apostle.
- 33 A native of Arabia.
- 38 Indefinite article.
- 40 Doctor (abbreviated.)
- 41 A negative.
- 42 A preposition.

PRIZE

Half-leather-gilt bound volume of the Tamil Literary Weekly "Kalanilayam" for the year 1928 or 1930 or 1931 or 1932 ; or the Journal may be obtained free for the current or the coming year, at the option of the prize-winner.

RULES.

1. Solutions ought to be written in block letters in squares drawn similar to this on a separate sheet of paper.
2. Competitors in India and Burma should enclose with their solutions Indian postage stamps to the value of 4 as. (preferably quarter anna stamps). Competitors from Ceylon should enclose postage stamps of the value of 25 cents. Competitors from Malay States, Strait Settlements, South Africa etc.; should send postal orders or money orders of the value of 8 as.
3. The prize winner will be determined by casting lot from among those who have sent correct solutions.
4. Apart from the prize awarded for each individual puzzle, another special prize will be awarded at the end of 6 puzzles and thereafter, to the person who comes out successful in the lot which will be cast among those who have sent correct solutions for six puzzles consecutively. But the volume so awarded as special prize will be unbound.
5. Entries received after the last date will not be included in the competition.
6. The manager's decision in all matters relating to this competition is final.
7. Any person, whether a subscriber to this journal or not, is eligible to enter the competition.

Address solutions to—The Manager, Kalanilayam, Vellala Street, Purasawalkam, MADRAS.

ஆழ்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட அவர்களின்

<p>டானிக்குகள் :</p> <p>பா தாயி லேகியம். ரூ. 3-0-0</p> <p>ரதிலல்ப லேகியம் 2-0-0</p> <p>மஹா திராசுதா தி லேகியம் 2-0-0</p> <p>குழந்தைகளுக்கு</p> <p>ஸ்ரீகா கஸ்தூரி மாத்திரை 0-4-0</p> <p>பால சஞ்சிகினி 0-4-0</p> <p>பால ஸைதா (டானிக்) 1-0-0</p> <p>கமாரி 800</p> <p>பொலிகள்</p> <p>மொற்றம்.</p>	<p>தெலங்கிகள் :</p> <p>சந்தனதி 6 அவன்ஸ் ரூ. 1-0-0</p> <p>அயிர்தாமலக " 0-12-0</p> <p>பிருங்காமலக " 0-12-0</p> <p>ஸ்திரீகளுக்கு</p> <p>ஸைதக டானிக் 2-0-0</p> <p>கர்ப்பாய டானிக் 2-0-0</p> <p>ப்ரஸவ லேகியம் 1-8-0</p> <p>தயவுசெய்து கவனித்து வாங்கவும்.</p>
--	---

சுவாமிநாதர் பெரிய கல்வியறிவு

மெட்ரியாவனபாசா மட்டுறியகாமலகதவஸ்

மெட்ரியாவனபாசா மட்டுறியகாமலகதவஸ்

மெட்ரியாவனபாசா மட்டுறியகாமலகதவஸ்

[புஸ்தகங்கள் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்.] [அட்வான்ஸுடன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

வர்த்தமானம்

சுகாதார முயற்சி:—ஜனநாயகப் பேறு பெற்ற ஜனமேனுவேன் செய்யும் ஜனநல முயற்சியெல்லாம் கூடிக்கூடிக்கணக்கெடுப்பதனில் முடிபுகின்றன. இக்கணக்கு புரியும் மாயம் மிகப்பெரியது. கணக்கெடுப்பவரும் அதை அறியும் ஜனங்களும் எல்லம் செய்துவிட்டதாகவும் செய்யப்பெற்றதாகவும் முறையே எண்ணி மகிழ்ந்து விடுகின்றனர். மேற்பார்வை உத்தியோகஸ்தர்களின் தொகையின் பெருக்காலும், பள்ளிக்குப் போவோர் தொகையினும் எல்லி வளர்ந்ததாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஜனநாயகக் கணக்கால் சுகாதாரம் முயலப்பெற்றதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆப்பியல் ஆர்த்சுப் பழக்களின் இறக்கமுதிக் கணக்கினாலும் சராசரி வருமானக் கணக்கினாலும் ஒரு நாட்டின் செல்வநிலை நிர்ணயிக்கப்பெறுகின்றது. இன்னபடி மக்களை முன்னேற்றிவைக்கும் இக்கிலாந்து இப்பொழுது எலிக்கணக்கொன்று எடுத்தளது. இக்கிலாந்து நாகரிக கோடி எலிகள் இருக்கின்றனவாம். இக்கிலாந்தின் ஜனத்தொகையும் நூலுகோடியான படியினால் ஆளுகக்கொரு எலி வீதம் இருக்கின்றனவாம். இந்த எலிக்கணக்கு வீண் மாணுட முயற்சியின் அருமையைய காட்டுகின்றது.

எலி வேட்டைக் கமிட்டி யொன்றை ஸ்தாபித்து சோஷல் தரிக்கலாம். அவைகளால் கவரப்பெறும் உணவுப்பொருள் மிஞ்சுவதால், மனிதனுடைய செல்வநிலை ஒங்கும். மேலுட்டின் வழிபற்றி வளர்ந்துவரும் இந்திய மக்களும் இத்தொழில் சம்பிஷிப்படி இனிச் சிலர் பிரசாரங்கள் செய்யவருவார்.

கடவுள் தந்தவம்:—ஸ்ரீ. ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி கடவுள் தந்தவத்தைப்பற்றிக் கூறியது:—“கடவுள் தந்தவம், ‘உண்டு இல்லை’ என்பதில் இல்லை. இந்தக்கள் முகமதியர் கிறிஸ்துவர்கள் ஆய் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குத் தோன்றும் விதமாய்க் கடவுளைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டு இதுதான் கடவுள் என்கின்றனர். கடவுள் விளக்கத்தினால் கட்டுப்பாட்டாட்டார். கடவுள் ஓர் அனுபவமேயன்றி வாத்தத்திற்குரிய வெளாரு பொருளன்ற. அவரது இல்லாத தன்மையினின்றும் நாம் அவரை விளக்க இயலும். கடவுள் உள் நன்றேறு அல்லது இல்லையன்றே நான் கூறவா வில்லை. ஆனால் கடவுளை அறிந்து அவரை விளக்க வல்ல ஒருவன் நான் அல்லன் என்பதையே கூறுகின்றேன். ஒவ்வொருவரும் பிரக்கஞ்சியா யிருக்கவேண்டும். அப்படியிருப்பவர்கள் விடுதலை பெற்றவர்கள். அவர்களுக்குக் கடவுள் அனுபவம் ஏற்படுகின்றது. அவ்வனுபவம் செல்லவேகக் முடியாது; தானாக உதயமாகவேண்டும். பிரக்கஞ்சு உடைய வாழ்க்கையில் இவ்வனுபவம் உதிக்கும்.”

முன்னேற்றம்:—மேலுக்கேறியும் சிறப்பாக அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிலும் நிகரும் பகற்கொள்ளைகள், இறப்பொழுத்க் முன்னேற்றத்திலும் அரசியல் செல்வாக்கிலும் முநிர்ந்துவரும் இந்தியாவிலும் நிகழ்ந்து வருகின்றன. சம்பந்திக் கல்கத்தா சர்வகலசாலை வேலையாளர் இருவர் 28000 ரூபாய் பணத்தடடன் கல் கத்தா இம் பிரியல் பாக் கிபிசீர்து திருமுகிக்கொண்டிருந்தனராம். இரு பஞ்சாபிகள் அவர்களைத் தாக்கி அவர்களிடமிருந்த பணத்தை அபகரித்துச் சென்ற

னராம். இது பகல் நிகழ்ச்சியாம். எனவே இனி இந்தியா சுயராஜ்யத்தை அனேகமாய் எய்திவிட்டதென்றே சொல்லலாம்.

பெர்னாட் லூா:—சிறந்த நாடகாசிரியரும் சீர்திருத்தக்காரருமான ஜியார்ஜ் பெர்னாட் லூா இந்தியாவில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யப்போகின்றார் என்றும், சென்னையிலுள்ள சில சக்கத்தார் அவரைச் சென்னைக்கு வருமாறு அழைத்துத் தந்தியனுப்பி யிருக்கின்றனர் என்றும் தெரிவித்தது.

காலண்டர் வரவு:—இரக்கனில் புத்தக விபாசாரம் செய்யும் நவீனகதா புத்தகச் சாலைவினர் வெளியிட்ட 1933-வது வருடக் காலண்டர் வாய்பெற்றேறும். காலண்டரில் தமிழ் வருஷத் தேதியும், பண்டிகை தினங்களும்; இராசுதானம், வாராஜஸ் முதலியவைகளும் குறிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. இக்காலண்டர் அதிக உபயோகமுள்ள முறையில் வெளியிடப் பெற்றிருக்கின்றது.

வேலை நிறுத்த முடிவு:—அக்கோபர் மாதம் 24-ந்தேதியன்று ஏற்பட்ட வேலை நிறுத்தம் முடிவுபெற்றது. டிசம்பர் மாதம் 23-ந்தேதியன்று ரயில்வே அதிகாரிகளுக்குப்; தொழிலாளர்களுக்கும இடையில் ஏற்பட்ட மத்தியஸ்த முறைப்படி இவ்வேலை நிறுத்தம் முடிவடைந்தது.

அயர்லாந்து அரசியல் நிலை:—அயர்லாந்தில் டிவாலரா கட்சியார், அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களின் சம்பளத்தில் குறைவு செய்யவேண்டுமென்று ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவந்தனர். இத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படி, தொழிற்கட்சிப் பிரதிநிதிகள் எதிர் த்தமையால், தற்கால அரசாங்க சபை கலைந்தது. எனவே புது அரசாங்க சபையை அமைக்க ஜனவரி மாதம் 24-ந்தேதியன்று பொதுத் தேர்தல் நடைபெறும் என்று அயர்லாட்டுச்செய்தி கூறுகின்றது. புதுத் தேர்தலில் டிவாலரா கட்சியார் வெற்றி பெறுவார் என்றும், இத்தீர்மானம் நிறைவேறுமென்றும் டிவாலரா நம்புகின்றார்.

தீண்டாமை மசோதா:—தீண்டாமை எலக்கைப்பற்றி டாக்டர் சப்பாராயன் கொண்டுவந்த மசோதாவுக்கு ராஜப்பிரதிநிதி தமது அனுமதியையளிப்பார் என்று ஒரு செய்தி கிடைத்தது.

ருஷிய சுதந்திரம்:—ருஷிய அரசாங்கத்தார் செய்தவரும் நகர்த்திக் முயற்சிக்கு எதிராய்ப் பிரசாரம் செய்த ஒரு பாதிரியாருக்கு அவ்வரசாங்கத்தார் 6 வருடச் சிறை வாசம் அளித்திருக்கின்றனர். அவர் சிறை வாசம் முடிந்தபின் ருஷியாவில் இருத்தலாகாதென்று தேசப் பிரஷ்ட உத்திரவும் பிரபித்திருக்கின்றனர். மக்கள் சமத்துவத்திற்கும் சுதந்திரத்திற்கும் என்று அமைக்கப்பெற்ற புதிய ருஷிய ஆட்சிமுறையில் சுதந்தரம் பெறுகின்ற பேறு இதுவே.

பிலிப்பையின் தீவுக்கு விடுதலை:—அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் சீர்திருத்த சிலிப்பைன் தீவிற்குச் சுயராஜ்யம் அளித்துவிட்ட அமெரிக்க ஜனப்பிரதிநிதி சபையார் தீர்மானம் செய்து விட்டனர் என்று அயர்லாட்டுச் செய்தி கூறுகின்றது.

— கம்பராமாயணம் —

பதவுரை விரிவுரை விளக்கம் இலக்கணக் குறிப்பு
முதலியவைகளுடன்

வை. மு. சுடகோப ராமாநஜாசாரியார்
சே. கிருஷ்ணமாசாரியார்
வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாசாரியார்.
ஆசிரியர்களால் பதிப்புக்கப் பெற்றவை.

பால காண்டம்	ரூ.	5	0	0
அயோத்தியா காண்டம்	"	5	0	0
ஆரணிய காண்டம்	"	4	0	0
கிட்சிந்தா காண்டம்	"	4	8	0
சுந்தர காண்டம்	"	5	0	0
புத்த காண்டம்—2 பாகம்	"	10	0	0

தபால், அல்லது இரயில் பார்வலல் கட்டணங்கள் வேறு. வேண்டுவோர், தாம் வேண்டும் புத்தகங்களுக்குரிய விலையில் பாதியாவது முன்பணம் அனுப்பி ஆர்டர் செய்யவேண்டும். மற்றதை வி. பி. மூலம் பெற்றுக்கொள்வோம்.

மானேஜர்:— கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, புரசை, சென்னை.

தேகபலம், ரூபகச்சி, உற்சாகம், ஊக்கம், சக சம்பத்து இலவகளைக் கொடுப்பதில் எங்கள் பிரசித்திபெற்ற
ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்திரைகள்
பலவிரும்பி ஒளவதற்களுக்கெல்லாம் முன்னணியில் நிற்கின்றன. இலட்சக் கணக்கான ஜனங்கள் (சென்ற 53 வருஷங்களில்) உடயோத்தி குணமென்னும் பாக்கியத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். நீங்கலும் ஒரு டப்பியை உடயோத்தித் துக் குணத்தை அறிபுகள்.
32 மாத்திரைகளைய டப்பி 1-க்கு ரூ. 1 0 0
5 டப்பிகள் ரூ. 4 0 0
இலும்! ஆரோக்கிய கிரந்தம் இலும்!
ஆதங்க நிக்ரஹ ஒளவதிலையும்,
26, பிரசிட்வே, மதராஸ்.

கற்பக மலர் (சிறு கதைகள்)
(ஆசிரியர் - சகோசரி வி. பாலமண)
மண் 1 - விருந்தில் விவங்கு - கிழை அணை 3.
மண் 2 - அவள் இஷ்டம் - கிழை அணை 3.
மூன்று ஸ்டாம்புக்கு, 2-புத்தகங்கள் அனுப்பப்படும்.
பூரிமதி பிரகாசனயம், மயிலாப்பூர், சென்னை.

பாரத வசனம்
ஆதிபாவம் 3-5-0. ஸபா, ஆரண்ய, விரட பர்வங்கள் அடங்கியது ரூபா 5-0-0. உத்தியோக, பீஷ்ம, துரோண, கர்ண சல்லிய, ஸவந்திக. பர்வங்கள் அடங்கியது 5-0-0. காந்தி, அநாசானிக், அகிலமேந, ஆக்ரமாலா, ஸ்வர்க்காரோவண, பூசல, மஹாபரஸ்தானிக பர்வங்கள் அடங்கியது 5-0-0.
பாலவினோதிரி ஆபீஸ், 323, தன்னையாற்பேட்டை வண்ணாரப்பேட்டை போஸ்டல், மதராஸ்

NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.
Head Office:
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

New Policies Issued in 1931 for over ... Rs. 1,32,33,000
Showing an increase over the New Business figure for 1930 of ... 16.54 %
Claims paid up to end of 1931 over ... Rs. 90,00,000
Invested Funds amount to over Rs. 1,75,00,000
LOW RATES LIBERAL CONDITIONS
NEW TABLES NEW BENEFITS

For particulars & Agencies please write to:—
R. G. DAS & Co., The Branch Secretary,
Managers. OR Madras Branch,
113, Armenian Street, Madras.

FIRE & ACCIDENT RISKS covered by NATIONAL FIRE AND GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd., NATIONAL INSURANCE BUILDING, 7, Council House Street, Calcutta.

The Branch Secretary, Madras Branch, R. G. DAS & Co., 113, Armenian Street, Madras. OR Managers.